

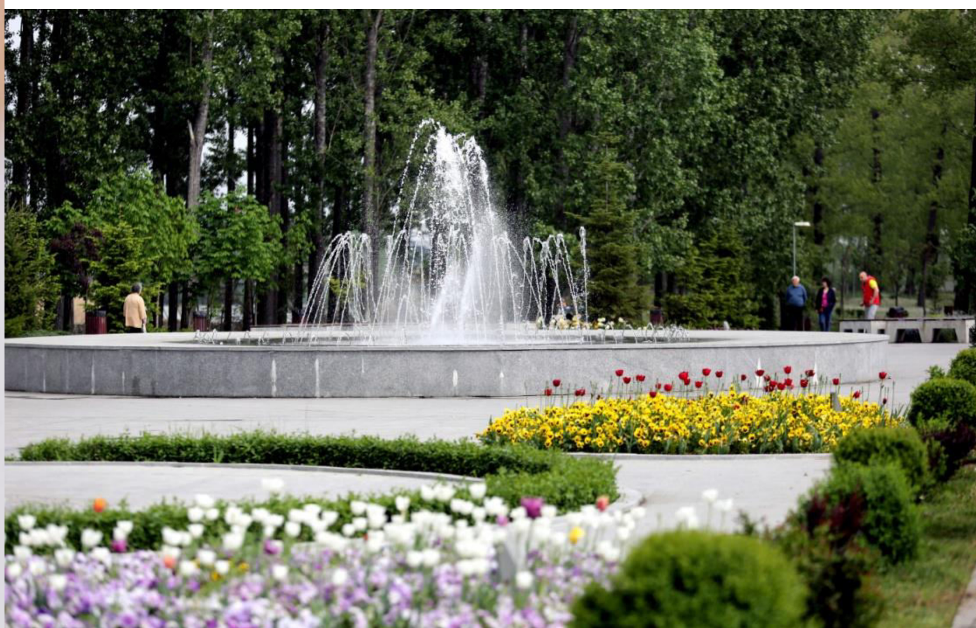
“Prea mulţi cred că literatura e un scris, nu un sens.”
Nicolae Iorga

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

***IUNIE* 2023**

Parcul din lunca Argeşului-Pitești

Admirați în parc lalele, sunt ca razele de soare,
Sunt ca zâmbetul din suflet însoțit de-o-mbrățisare.
La Pitești e raiul florii, de Divin orânduit,
Drept regină e laleaua, diamant nepreţuit.

Foto şi versuri: Alexandru Oprea

ARTE VIZUALE
METALOPLASTIE
CONSTANTIN SAMOILĂ

Adrian Mitroi

Preşedinte al L.S.R.
filiala Argeş

Spre înalt

Întâi, îți sprijini talpa pe pământ,
Te-nchini și faci un sacru legământ:
Când vei zbura spre cerul înstelat,
Nu vei uita de unde ai plecat!

Îți iei avânt, din iarba-nrourată,
Când zorii zilei focul ți-l arată,
Simți cum nu se mai culcă sub picior;
Ai început, timid, eternul zbor.

Atingi, uşor, petalele de flori,
Cercând să nu pui pată în culori;
Începi să cânți, apoi începi să taci
Când treci peste câmpiile cu maci.

Pășești, iertat, din ce în ce mai sus
Și vezi cum adierea te-a adus
Peste grădini, pe vârfuri de araci;
Atent, pășești pe frunze de copaci.

Mai faci un pas, pe-aripă de cocor,
Apoi, spre alb, pe coama unui nor
Care te poartă lin, către senin,
Prin-nalturi, spre tărâmul cel divin.

Calci, apăsat, pe colțul lunii noi
Și lași o urmă-n prafurile moi.
O urmă, o pecete de-nceput
Ce spune că pe-acolo ai trecut.

Te-nalți pe vârfuri și atingi o stea.
Clipește vesel; e chiar steaua ta!
Ți-a mai rămas, din drum, un singur pas,
O viață în secunda de pe ceas.

Smerit, trimiți o rugă către cer
 - O lacrimă din ochii ce nu pier -
Și-n zbor te-avânți, prin negrul infinit,
Privind la steaua ce te-a regăsit.

Lacul
versiune modernă

,,Lacul codrilor albastru
Nuferi galbeni îl încarcă''…,
Când al poeziei astru
Se plimba, pe el, în barcă.

E albastru-n continuare,
Căci pigmenții scoși din hale
Ies și vor s-ajungă-n mare
Prin gurile de canale.

Codrii nu mai sunt demult,
Fiindcă-au fost tăiați copacii;
Freamătul de drujbe-ascult,
Parcă le mânuie dracii.

Geaba mai aștept, prin paie,
,,Ea din trestii să răsară''…,
Malul e plin de gunoaie
Aruncate într-o doară.

Pe frunza neagră de nufăr
Stau broaște cu cinci picioare;
Izul mă face să sufăr,
Peștii au burta la soare.

,,Sub lumina blândei lune''...,
Printre fumuri restrictive,
Păsarile pot depune
Ouă radioactive.

Rămânem după puhoaie
,,Îngânați de glas de ape''...
Ele pot, cu-atâtea zoaie,
Chiar pământul să îl sape.

Vino iară tu, bădie,
Să-nmoi pana-n călimară,
Să scrii despre lăcomie,
Despre haosul din țară.

Unde-s codrii, unde-i lacul,
Unde-s nuferi ce-l încarcă?
De la tine-a trecut veacul.
Oare, vom găsi vreo barcă?

Aștept

Aștept să mă eliberez de mine,
Ca apa, ce deșertul n-o mai ține;
Ascult, atent, liniștea care vine...
Prin care mă eliberez de mine.

Aștept să nu mai văd în nefrumos,
Să-mi lepăd răul undeva, pe jos,
Să fiu cel care-n lume nu l-a scos...
Când a văzut numai în nefrumos.

Aștept să nu mai calc pământul gol;
Să-mi curăț existența de nămol
Încerc să-l prind în palme pe Eol...
Să nu mai calc, desculț, pământul gol.

Aștept să nu primesc niciun suspin,
S-alung, din gânduri, floarea de pelin,
Să cânt o notă-n corul Lor divin...
Unde nu e durere, nici suspin.

Aștept să nu mai plâng pe înserat,
Să nu mai stau cu mine, nopți, la sfat,
Neștiind de-am venit sau am plecat...
Acolo unde plâng pe înserat.

Aștept să nu rostesc o vorbă grea
Căci nu mai stau cu capu-n poala ta;
Mă-ntreabă lutul: „Tu unde ai vrea...
Când nu vei mai rosti vorba cea grea?”.

Aștept să nu mă-nalți până la nori
Când mă ridici, din drum, de subsuori
Scăldat în unda ce apare-n zori;
Atât! Să nu mă-nalți până la nori.

Aștept să nu mai simt nici cald, nici frig,
La inima de piatră să nu strig
Prin timpul împletit ca un covrig...
În care nu mai simți nici cald, nici frig.

Aștept să-mi mântui tainele-n extaz,
Udat să fiu de floarea din pervaz
Când mă izbește-al dorului talaz...
Doar tu să-mi mântui tainele-n extaz.

Aștept să nu mai zbor spre vis. E drept
Că vreau să fiu, și eu, mai înțelept
Când inima se va opri în piept...
Și-aștept să nu mai zbor spre vis. Aștept...

Gheorghe Mohor

„AVEM CLIPA, AVEM RAZA”...

Cine nu-şi aminteşte cum gândea bătrânul dascăl, *„cu-a lui haină roasă-n coate”*, privitoare la tainele universului, din filozoficul poem eminescian „Scrisoarea I”?

”La-nceput, pe când fiinţă nu era, nici nefiinţă, /Pe când totul era lipsă de viaţă şi voinţă, /Când nu s-ascundea nimica, deşi tot era ascuns.../Când pătruns de sine însuşi odihnea cel nepătruns./Fu prăpastie? genune? Fu noian întins de apă?/N-a fost lume pricepută şi nici minte s-o priceapă,/Căci era un întuneric ca o mare făr-o rază,/ Dar nici de văzut nu fuse şi nici ochi care s-o vază. /Umbra celor nefăcute nu-ncepuse-a se desface, /Şi în sine împăcată stăpânea eterna pace”...

În zilele noastre, Eminescu ar avea revelaţia existenţei unei minţi pricepute a răspunde marilor întrebări privind misterele Universului, fiind vorba despre medicul neurolog, general şi scriitor, Dumitru Constantin Dulcan, în viziunea căruia... *„la început n-ar fi existat decât o explozie care a umplut spaţiul cu particule, o lumină bruscă în vidul rece şi întunecat. Această explozie iniţială, ce s-a produs cu circa 15 miliarde de ani în urmă, ar fi condus la creşterea temperaturii cu sute de mii de milioane de grade Celsius, permiţând formarea unei protomaterii nestructurate încă, aflată doar în stadiul de particule... Este greu să vedem cu ochii minţii totalitatea lumii existente în această energie primară. Şi totuşi, din această unitate primă, din acest grăunte de lumină rezultă, ca urmare a unei îndelungi evoluţii, întregul Univers cu tot ce există. Nu se poate concepe existenţa Universului, fără nicio lege în organizarea sa, legi manifestate în mişcarea materiei, sugerând prezenţa unei inteligenţe care-i dictează sensul şi echilibrul vieţii fiecăruia dintre noi în infinitatea astrală”*. Este conceptul de la care a pornit savantul-filozof, Dumitru Constantin Dulcan, lansându-l în volumul „Inteligenţa materiei”, din care mai aflăm: *„Trebuie să căutăm izvorul energiilor pozitive în interiorul nostru, în mintea şi în faptele noastre, în deplină armonie cu viaţa, dar şi cu materia, armonie fundamentată pe normalitate şi pe morala creştină”.*

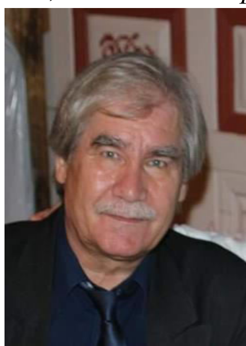
Toate acestea favorizează sănătatea Universului, implicit a oamenilor. Savantul român, născut pe meleaguri argeşene, a demonstrat că şi ceea ce gândim influenţează Universul*:*

„Eliberați de gândurile negative oamenii pot atinge esența divină. Stresul, care azi a luat proporţii gigantice, ura, mânia, îndoiala, neîncrederea în ceilalţi, invidia, gelozia provoacă în corp un pH acid, favorabil bolii. Depresia are şi ea un efect nociv asupra organismului, nu doar că împiedică vindecarea, dar poate favoriza debutul altor boli. Orice dezechilibru emoţional aduce, mai devreme sau mai târziu, boala".

Cum ne putem proteja de emoțiile negative, aflăm din propria-i experienţă:

"Încerc să nu mă implic afectiv intens, să nu mă enervez. Dacă cineva îmi greşeşte, fac un efort să-l iert, gândindu-mă că poate într-o zi va înţelege şi el ceea ce înţeleg eu acum. Iertarea face ca pH-ul corpului să vireze spre unul alcalin, favorabil sănătăţii. Sigur, sunt şi suferinţe care nu pot fi evitate. Dar e important să rămânem conştienţi că fiecare minut de suferinţă sau stres ia din viaţa celulei noastre. Gândurile rele ne iau din viaţă, bucuriile ne dau viaţă. Să căutăm bucuria, avem nevoie de ea ca de pâinea zilnică".

Doar aşa, zicem noi, putem trăi fericiţi „c-avem clipa, avem raza, care tot mai ţine încă"... Altfel, se-mplineşte ceea ce gândea cugetătorul lui Eminescu: *„Timpul mort şi-ntinde trupul şi devine vecinicie,/Căci nimic nu se întâmplă în întinderea pustie,/Şi în noaptea nefiinţii totul cade, totul tace,/Căci în sine împăcată reîncep-eterna pace"...*

PR. PROF. DR.
Theodor Damian

ÎNVIEREA DOMNULUI ŞI ZIUA A OPTA

O, Paştile cele mari şi preasfinţite,Hristoase;
o, înţelepciunea lui Dumnezeu, pacea şi puterea.
(Tropar, Canonul Învierii)

Observaţia lui Heraclit din Efes că totul curge, că totul e o trecere este de natură fenomenologică. Ea nu are merite morale.

Omul însă este o fiinţă morală. Acesta este lucrul care dă valoare şi sens existenţei sale.

A fi om, biologic şi psihologic vorbind, nu este lucru mare. A fi bun, a face binele, iată ce îl face pe om mare. O spune şi proverbul românesc în alţi termeni: „A fi mare nu-i mirare; a fi om e lucru mare".

Binele şi răul sunt însă categorii metafizice, chiar dacă sunt comune vieţii umane. Dumnezeu, fiind binele suprem, El este cel care îi sădeşte omului conştiinţa binelui, iar legătura cu Dumnezeu la nivelul binelui este ceea ce îi conferă omului cea mai înaltă demnitate posibilă.

Deci, dacă aşa stau lucrurile, vorbind de trecere, trebuie observat că nu aceasta în sine este importantă, ci felul în care ea se petrece, ori de la ce spre ce se trece.

Aici intervine rolul capital al Sfintelor Paşti, ca eveniment de trecere de la rău la bine în trei dintre multiplele sale sensuri posibile: cel din Vechiul Testament, din Noul Testament şi de la noua „plinire a vremii" ce va să fie, în eschaton.

Paştile Vechiului Testament, Pesach, trecere, a însemnat un mare bine făcut de Dumnezeu poporului ales aflat în Egipt, în robie, mai precis, salvarea de la moarte a întâilor născuţi în familiile evreilor prin ritualul ungerii uşorilor corturilor lor cu sângele mielului pascal (în timp ce fiecare născut în fiecare familie egipteană era ucis).

Această trecere a îngerului Domnului pe la case, salvatoare pentru unii, ucigătoare pentru alţii, a reprezentat şi o prefigurare şi o anticipare a trecerii Mântuitorului Iisus Hristos de la moarte la viaţă şi prin El a tuturor celor ce au crezut şi cred în El şi au asumat în mod adecvat, după învăţătura Sa, a Sf. Apostoli şi a Bisericii, evenimentul Învierii.

Cu alte cuvinte, aşa cum în cazul Paştelui salvator din Vechiul Testament, pentru ca salvarea să aibă loc, a fost nevoie de totala credinţă a evreilor în cuvântul Domnului Dumnezeu şi punerea în practică a rânduielii implicate, la fel, pentru ca Învierea lui Hristos să devină eficientă, mântuitoare pentru noi, este nevoie de credinţa noastră totală, necondiționată şi de împlinirea rânduielilor ce decurg din această credinţă potrivit tradiţiei apostolice şi a Bisericii ortodoxe.

Al treilea tip de trecere ce poate avea loc numai în şi prin învierea lui Hristos, prin trecerea Sa de la moarte la viaţă, este cea de la existenţa noastră terestră la cea din ziua a opta a facerii lumii „ziua cea neînserată a Împărăţiei", cum frumos o numeşte în tropar….? (Canonul Paştelui, Cântarea a noua), adică la existenţa noastră transfigurată ce implică participarea noastră la viaţa divină, comuniunea noastră finală cu Dumnezeu în Împărăţia Sa, când se va împlini nemeritata şi surprinzătoarea chemare a Fiului lui Dumnezeu către noi: „Veniţi

binecuvântaţii Părintelui Meu şi moşteniţi Împărăţia care v-a fost gătită vouă de la facerea lumii” (Matei 25, 34).

Aşadar, Învierea Domnului este anticipată în Vechiul Testament, dar pe de altă parte ea însăşi anticipează un nou ev, un al treilea testament, acela al stării de graţie a Împărăţiei pregătite nouă de la începutul creaţiei potrivit promisiunii divine.

Cu alte cuvinte învierea Domnului întruneşte în ea şi leagă cele două mari dimensiuni existenţiale, cea de la facerea lumii, sau chiar de înainte de facerea ei, din planul divin al facerii, cu cea eshatologică de după sfârşitul lumii în forma ei actuală, un fel de sumă a unui minus infinit şi a unui plus infinit, ca într-o cuprindere totală și nedepășită a întregii aventuri (în sensul etimologic al cuvântului) a aducerii existentului creat de la nefiinţă la fiinţă, inclusiv a destinului eshatologic al acestuia.

Parafrazând o vorbă a Sf. Părinţi care spuneau că lumea a fost creată în vederea Bisericii, putem zice că lumea a fost creată în vederea Învierii, a transfigurării, învierea lui Hristos devenind astfel punctul de sprijin, centrul întregii existenţe în general, al existenţei umane în special.

În acest caz, are dreptate „scriitorul de cântări” să definească Învierea ca fiind *mare* şi *preasfinţită* şi ca întruchipând şi revelând trei din marile atribute ale lui Dumnezeu: înţelepciunea, pacea şi puterea, evident, împletite în, şi încununate de iubirea Sa paradoxală faţă de noi.

Această iubire este recunoscută de autorul troparului la care ne referim întrucât adjectivele folosite, felul cum pune cuvântul în text, tonul abordat, denotă totala sa admiraţie, uimire faţă de minunea învierii Domnului, „Paştile cele mari şi preasfinţite”, mai exact, starea de copleşire în care se află şi pe care ne-o transmite, şi care copleşire este deci, nu un act ocazional, de moment, ci mult mai important şi mult mai mult, o stare, un mod de a fi.

Iar noi, asumând învierea lui Hristos înseamnă că trăim în anticipare, ca atunci când te afli departe de locul unde vrei să fii şi trăieşti fremătând, dar îndreptându-te către acel loc, precum fiul risipitor după miracolul convertirii, al „venirii în fire”, care se îndrepta fremătând, copleşit de emoţii spre casa părintească.

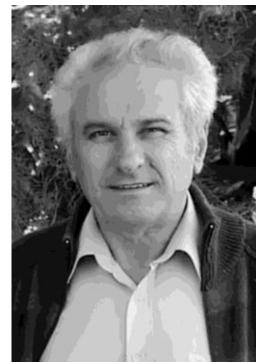
Deci şi noi, scăpaţi de moarte ca şi poporul ales în Egipt şi împreună cu toţi cei care prin generaţii au crezut în învierea lui Hristos, Îl lăudăm pe Cel ce ne-a deschis porţile Împărăţiei, cu înălţătoare mărturisire:

„Hristos a înviat din morţi
Cu moartea pe moarte călcând
Şi celor din morminte
Viaţă dăruindu-le.”

Nicolae Branişte

Membru al L.S.R.-Argeș

Urbea mea

Urbe fără birjari și birje,
Te-au renăscut lalele-
nflorite,
Pașii vârstnicilor fără
cârje,
Eleganțe feminine fără
limite.

La colț de stradă, semafoare
Zebre colorate pe unde treci,
Din loc în loc țâșnesc izvoare,
Castanii străjuitori de poteci.

Habar n-am unde-o să ajung,
În Edenul Evei și-al lui Adam,
Pe Argeș, târg vechi în crâng,
Cu frumuseți alese din neam.

De istorie pomenit în hrisoave,
Cu chipuri de voievozi pe Youtube,
Printre relicve puse pe potcoave,
Răsuflări de eter așezate în cuib.

Habar n-am dacă o să ajung,
În urbea mea, un bulb de lalea,
La umbră uitat într-un crâng,
Pată de culoare de-aține calea.

Urbea castanilor din Trivale,
Pași tineri și cărunți te străbat,
În lung și-n lat în timpuri normale,
Prin amintiri- iubiri de neuitat.

Luceafărul nopților mele

Supremul stelelor aprinse pe cer,
A hotărât să fii Luceafăr veșnic,
Pentru strălucirea rămasă mister,
Candelă eternă-n eter și în sfeșnic.

Sub bagheta Dirijorului universal,
Soborul stelar al nopților rătăcite,
S-a adunat la sfadă într-un regal,
Glas suav să dea iubirilor șoptite.

Prezente la-ntâlnire suflete terestre,

Licăriri sihastre urcate la cer,
Priviri în seri cu păsări măiastre,
În amintiri lăsate vremuri cu ler.

N-a fost nevoie de proces-verbal,
Regele nopții, nemuritor Luceafăr
Cerebral, epocal, regal, teatral
Cum zorii apar se-ascunde-n nufăr.

Așteaptă seara s-apară iar și iar,
Travestit în visul liniștit de noapte,
Licărire de suflet fără habar,
Până la noi, ani lumină străbate.

Luceafărul nopților mele fără egal,
Șoaptele ți-am adunat în poezie,
Membru-n Consiliul suprem universal,
Călător pe raza ta de reverie.

Cutia de chibrituri

Într-o cutie de chibrituri,
Băț de chibrit folosit,
Aprins în alte timpuri,
Gămălie arde-n infinit.

Simplu băț de chibrit,
Pe post de jucărie,
Într-un regim învechit,
Cu soare la ananghie.

Bețe nearse în cutie,
Și-așteaptă rând la aprins,
Copiii țării fără copilărie,
Suflete cu glasul stins.

Din cutia mea de chibrituri,
De la fereastră privesc timpuri,
Vremuri noi se perindă grăbite,
Spre zări cu tâmple albite.

În cutia de chibrituri, stingher
Băț de chibrit neaprins,
Vulcan stins într-un crater,
Fumeg în aerul încins.

Flori de salcâm

Salcâmii-au înflorit în mintea grăbită,
Miroase-a flori și miere de albine,
A iad lumesc învins de bine fără mită,
De îngeri zburători de pe coline.

Din văzduh miresme împrăștie fiori,
Amestec de iubire din zări senine,
Din truda divinității cerești sudori,
Ofrande pământenilor fără suspine.

De fericire plesnește viața solară,
În cânt de vioară serbări câmpenești,
Respiră aer primenit de primăvară,
Suflete după doruri din povești.

Sărutul, privirile, înbrățișarea, divine
Nebunia zărilor împrăștiate-n dar,
Nectar de-mpărtășit tărâmuri carpatine,
Ofrandele cerului aduse la altar.

Floare albă de salcâm în ciorchine,
Nopți de mai te-nsoțesc pe coline,
Împărăția văzduhului cobori la mine,
N-o să uit miresme făcătoare de bine.

Frumoase lalele

Culori răsfățate de priviri,
Ați răsărit să avem amintiri,
Din bulbi urcați la înălțimi,
Inimi pe tije spre heruvimi.

Lalele-frumoasele anotimpului
Iar ați deschis cupe divine,
În bătăi din scorbura timpului,
Simfoniile ginții latine.

Suflete gingașe din pământ,
Privirile vă admiră lumina,
Petale răsfirate de Cerul Sfânt,
În armonii de putere divină.

Pe sufletele noastre stăpâne,
Flori de-mpodobit sanctuare,
Privirilor avide le dați fărâme,
Icoane- cele mai frumoase odoare.

Flamuri în adieri de vânt înnobilate,
Ați răsărit să vă admire o lume,
Toți cei care trec azi prin cetate,
Creștinii lui Iisus prin vreme.

Din cupe în suflet trec culori,
Urme adânci lăsați pe simțuri,
Fiorii primăvăratici din flori,
Patimile naturii verzi în zimțuri.

Christine Bernadette Rousseau
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Poeta cu joben

Dacă sunetul muzicii ar putea fi perceptibil în paginile unei cronici literare, ați fi putut să o auziți cântând pe Christine, mica noastră prințesă, care ascunde în penelul său cheile Templierilor de altădată. Cu ele ne-a deschis în seara aceasta ușile vechilor meserii. V-ați imaginat vreodată că versul poate fi și o poveste? O poveste cu tăietori de lemne, anticari, cizmari, călători, vânători, călăi, cioplitori de porți, ziditori de fântâni? Christine Bernadette Rousseau-căci ea este prințesa templierilor-a descoperit deja aceste povești, pe care ni le împărtășește și nouă în poemele sale: „Dintr-o mică vitrină/câteva pălării priveau curtenitor/strada principală a oraşului./Una era mov,/alta azurie,/una era neagră şi avea o pană,/alta era roşie şi avea o floare./Pălărierul aţipea uneori/şi o dungă de lumină/ce intra pe crăpătura uşii/îi mângâia nasul,/barba,/calapodul cu pălăria/ce urma să o încheie./Un murmur venind/din înaltul cer al amintirii/trecea peste inima pălărierului/ce visa la panglici, agrafe,/şi corăbii cu fetru./Pe stradă,/o femeie/ îşi arunca întregul covor al privirilor/spre vitrina pălărierului.''
Și când „Luminile orașului'' se aprind în noapte, coborâm agale, dintr-un secol trecut, spre casele noastre, trezindu-ne dintr-un vis trăit aievea…Deschidem palma regăsind încă parfumul fin al Parisului de-odinioară, păstrând în suflet glasul șansonetei. Pe umărul nostru mâna delicată a poetei Christine Bernadette Rousseau este certitudinea că visul nostru nu a fost un vis ci un specatacol inedit al unei lansări de carte.

Poeta cu joben a venit acasă s-aprindă o candelă la răsărit, adunându-ne în jurul ei pe toți cei de aici și de departe… „Și-a golit inima într-o zi/de ierni, de veri, de toamne,/de cele câteva frunze şi flori.'' şi a venit acasă, aducând toată lumina sărbătorilor în sufletul ei parizian. Și va pleca din nou, împreună cu „Cel ce visează'' în locuri unde „din dragoste,/răsărea în fiecare dimineaţă/ câte o biserică.'', va pleca din nou devenind Charlotte, prințesa templierilor, căutătoare de mistere...

Amalia-Elena Constantinescu-poetă, membră a Uniunii Scriitorilor din România

MĂTURĂTOR

O curte a unei case boiereşti,
o casă cu îngeri.
Vântul, ploaia, trecătorii,
praful, frunzele,
dimineţile,
îl cunoşteau.
Era un simplu măturător.
Simplu ca dimineţile luminoase.
El ştia că mânuirea măturii
însemna mai mult decât blândeţe,
însemna un cântec de mesteacăn,
însemna alei, străzi, porticuri
dar şi hambare
şi grajduri
pline tot timpul
de respiraţia animalelor.

PROSTITUATE

Trupuri calde,
venite din vise,
din muguri,

din frunze,
din crengi înflorite,
dintr-o melancolie a pietrelor.
Mirosul lor, de fiecare dată altul,
ca şi cum zăpada
le-ar fi botezat pe toate
cu parfumurile ei.

VĂCAR

Vacile aduceau dimineaţa pe pajişti
viţei blânzi şi străvezii
cu ochi cuminţi de lapte şi diamante.
Văcarul umbla ziua întreagă
în aburul răsuflărilor vacilor lui
şi mai pocnea din când în când
dintr-un bici cântător.
Vacile cu ugerele grele
de lumina ascunsă a laptelui
se îndreptau seara spre grajd.
Culcuşul era pădure şi pajişte la un loc
şi-n iesle tăcea fânul.

CĂLĂU

Ghilotina trebuia să cadă.
Era dimineaţă.
O rază de soare ascuţea
pentru ultima dată tăişul.
Un sunet sec
vălurea dintr-odată aerul,
mişcând părul şi pleoapele
privitorilor.

BUCĂTAR

Aromele toate
pluteau ireale
prin bucătăria lui
presărată cu sare de lună
prin oale, prin tigăi, pe plite...
În bucătăria aceea
rotundă
ca pământul,
viaţa lui
era precum răsuflarea de dimineaţă
a mărarului, a cinabrului,
a legumelor toate
visând la platouri
şi tăvi înflorite,
la oaspeţi multicolori.

CIOPLITOR DE PORŢI

Porţi cu uluci strâmbe,
părăsite de vreme,
cu muşchi şi licheni gri-azurii
şi uneori transparenţi.
Porţi care mai păstrau
ceva din legănatul uşor
de pe un picior pe altul
al fetelor de-odinioară,
şi din legănatul lunii de mai,
apoi bucuria de-a cânta
cu glasuri de sturzi,
mierle şi privighetori,
atunci când primăvara
cuiburile sunt pregătite
să aştepte ouăle,
ouă alburii, cenuşii, albăstrui sau verzui,
în ceaţa dimineţii,
ouă cu gândul la soare, la iarbă...
Porţi vechi de cătun, ca porţi de palate...
Porţi din sate pustii.
Porţi care au tras tot lemnul cerului
deasupra lor...

DOGAR

Dogarul urmărea
mersul ascuns al pădurii.
Ştia întotdeauna
locul în care un stejar
sau un dud sălbatic
îşi anunţa înverzirea.
Alegea cu grijă,
tăia, fierbea, lustruia
fâşii de lemn
ce alcătuiau mai târziu
un butoi din anotimpuri,
din secete,
din văi făurite de fluturi,
din vânt,
din fluturări ale mâinilor
întinse spre cupe pline.

Vasile Munteanu
Membru al L.S.R.-Argeș

O ZI LA CASA LUI DICKENS

(continuare din numărul anterior al revistei)

Ce este de remarcat, în interiorul pasajului care este complet îmbrăcat în sticlă sunt expuse imagini și planșe cu cele mai mari poduri din lume, însoțite de descrierea și schema de construcție a fiecăruia dintre ele. Am văzut acolo imaginile unor mari poduri, de pe toate continentele, însoțite de explicații deosebite, foarte interesante.

Eram foarte interesat să găsesc detalii despre un pod pe care-l văzusem, care se numește Golden Gate Bridge, de la San Francisco. L-am găsit în imagine și am constatat că era așezat la loc de cinste. Bineînțeles că nu lipseau impresionantele poduri din Japonia sau China. Cum și noi în România aveam un pod celebru construit de Andrei Saligny la Cernavodă, peste fluviul Dunărea, am căutat să văd dacă se regăsește în colecția expusă vreo imagine a acestuia. Nu mă îndoiesc că există posibilitatea să nu-l fi observat eu între imaginile din acest pasaj sau ca în viitor cei care administrează pasajul să completeze colecția și cu imaginea podului românesc de peste Dunăre.

Totul este îmbrăcat în piatră pentru a se încadra cu aspectul medieval al veacului său. Turnul Londrei care se întinde peste Tamisa este un punct de unde fluviul parcurge până la vărsare aproximativ 130 de km, o distanță aproximativ egală cu cea dintre Pitești și București.

După ce am străbătut tot pasajul, citind și memorând podurile de pe o parte și alta a pasajului, am coborât pe malul drept al fluviului să mai admirăm câteva priveliști din această parte a Londrei în care nu fuseserăm niciodată. Nu mi s-a părut așa primitoare. N-aveau magazine, n-aveau restaurante și pub-urile lipseau cu desăvârșire. Începuse să se însereze și luminile începeau să apară. Am fi vrut să bem un ceai sau o cafea pentru că începuse să se lase frig și vântul începea să sufle cu răceala care venea de la Marea Nordului. Este singurul pod basculant din Londra, permițând vaselor mari să intre în aglomeratul Bazin Superior al Londrei. În perioadele de vârf se ridică și coboară și de 50 de ori pe zi, dar sunt și perioade în care se poate ridica de 18 ori pe săptămână pentru a permite trecerea vaselor înalte de croazieră.

Roata Londrei. Tamisa

Expoziția de tablouri din pasaj se mai numește expoziția Tower Bridge și ține să amintească și istoria construirii acestui pod. În clădire se pot vedea camerele care adăpostesc motoarele originale, din perioada victoriană, folosite la ridicarea podului basculant. Aceste camere am fi vrut să le vizităm, dar nu erau deschise.

Motoarele vechi au funcționat din 1849, până în 1976.

A trebuit să ne întoarcem deoarece nu mai erau alte obiective de vizitat la piciorul podului de pe partea dreaptă a fluviului. Aveam biletele de trecere la noi și ne-am întors pe același traseu pe care-l urmaserăm la urcare.

Memorialul Pitești

Pelerini prin Europa, poți s-admiri multe muzee,
Chiar și pe-alte continente, prinse-n vânturi alizee.
Mesaje emoționante multe din ele transmit,
Ce te fac să te cutremuri, tulburat necontenit.

Unele sunt despre artă, altele despre tortură,
Ca s-arate lumii-ntregi schingiuiri de anvergură.
De la tragerea pe roată, spânzurări, decapitare,
Stăpânii au creat moartea cruntă, pentru-nfricoșare.

Bătaia-n mărturisiri era generalizată,
În închisorile comuniste, oroare neimaginată.
Un crunt centru de tortură a fost cel de la Pitești,
Închisoare criminală, cu metode mișelești.

În istorie-a rămas pentru crimele comise
Prin tortură, atrocități, mii de persoane ucise.
În Gulaguri, Soljenițîn viața grea o descria,
Dar în lagăre fasciste, la Pitești mai greu era.

Multe schingiuiri macabre la Pitești se petreceau,
În decembrie ’49, „experimente” începeau.
În România pe-atunci un șef la Securitate
Era Alexandru Nicolski, monstru în comunitate.

Introduce-n închisori metoda de „reeducare”,
A rusului Macarenko, pentru hoți și haimanale.
Criminali de drept comun ce trebuiau educați,
Prin torturi mari, psihice trebuiau chiar decimați.

Educări cu scop precis, lipsirea de personalitate,
Anulat erai ca om, torturi fizice urmate.
Deținutul era „elev” ce trebuia educat,
Cu sprijin de la Partid, în continuu maltratat.

Trebuia să-și manifeste o mare recunoștință,
Transformat în bestie, să-ndrume altă ființă.
Educarea permitea să-ndrume alți „rătăciți”
Pe drumul spre comunism, unde erau omorâți.

Mentorul, protagonistul acestui plan criminal,
Era Eugen Țurcanu, student smintit, legionar.
Din Rădăuți, de la Suceava, cu 15 colaboratori,
Au creat „Organizațiadeținuților”, ce te făcea să omori.

Camera 4 Spital cu 80 de deținuți
Ce trebuiau „reeducați”, în etape umiliți.
Deținutul „lămurit” să facă „autodenunț” forțat,
Să-și atribuie mari crime, ce-s greu de imaginat.

S-arate-o vinovăție gravă față de partid,
Iar în a doua etapă, torționari au devenit.
O situație mai bună deținuții n-au avut,
Crunt bătuți în continuare, torturi ce nu s-au văzut.

Din jumătate-n jumătate de oră gardienii îi trezeau,
Pentru a-i lua la bătaie, la mari chinuri îi supuneau.
Erau metode barbare, cu bătăi și umiliri,
Metode din Evul Mediu, psihice, cu schingiuiri.

Pe un scaun de tortură „botezat” scaun dentar,
La deținuți le scoteau dinții cu gesturi de măcelari.
Metodele de torturi psihice și fizice la deținuți folosite,
Înfometați și bătuți, umilire a persoanelor pedepsite.

Cu limba pe jos să spele deținuții-s obligați,
Inimaginabile torturi, dezumanizări, pentru-a
fi „reeducați”.
Un diavol cu chip de om conducea un experiment,
Scursura Eugen Țurcanu triumfa-n acel moment.

Îi băga pe deținuți în hârdăul cu fecale,
Cu capul în jos să-nghită toate dejecțiile sale.
Denumeau asta „botezul”, nu se putea respira,
Schingiuitul, fără aer, se sufoca și murea.

În ajun de sărbători ei erau „împărtășiți”
Cu trei linguri de fecale ce le-nghițeau îngroziți.
Cei ce refuzau de Paște ei erau aspru bătuți,
Îngrozeau o Europă cu-acei gardieni smintiți.

În acele torturi barbare zeci de deținuți uciși,
Moartea-i ca o izbăvire pentru condamnați spășiți.
În ianuarie ’52 „experimentul” a încetat.
„Locotenenții” și Țurcanu la moarte-au fost condamnați.i.

Pentru crimele comise și al lor „experiment”,
Grave sechele-au comis, pe mulți i-au omorât lent.
Dar n-au fost numai aceștia principalii vinovați,
Ministerul și Partidul au scăpat necondamnați.

La Jilava sau la Gherla ori condamnați „la canal”,
Floarea intelectualității a avut destin letal.
Martirii din închisori trebuie comemorați,
Că-n închisori comuniste ei au fost sacrificați.

Nimeni nu trebuie să uite de acest memorial,
De „experimente” demente, psihopați aduși de val.
Pentru cei ce-au pierdut viața sau au rămas mutilați,
Din păcate, orașul nostru i-a cam declarat uitați.

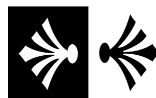
Constantin Teodor Craifaleanu

Sărman părinte

Spre-albastre zări,
În depărtări,
În zi ploioasă
Şi-ntunecoasă,
Merge tăcut
Om abătut,
Om necăjit
Şi obosit,
Cu păr cărunt,
Cu pas mărunt,
Cu ochii plânşi,
Cu dinții strânşi
A suferinţă
Şi-a neputinţă,
Obrajii supţi,
Pantofii rupţi,
Haine-nvechite
Şi ponosite,
Rupte în coate,
C-o traistă-n spate
Şi-un băţ în mână.
Ades suspină
Şi se opreşte…
Dar, iar porneşte
Spre-albastre zări,
În depărtări…
Lumea-l priveşte
Şi se cruceşte,
Nimeni nu ştie
Cine să fie,
Ce vânt l-aduce,
Unde se duce,
Ce supărare
‘L-apasă, oare,
Dar lui nu-i pasă,
Pe toţi îi lasă
Să îl privească,
Să se crucească,

Drumul urmându-şi
Plânsu-înecându-şi.
În suflet cară
O grea povară…
O crudă soartă
Prin lume-l poartă,
Cătând uitarea
Şi vindecarea
Rănii din suflet
Prin veşnic umblet
Spre-albastre zări,
În depărtări…
Durerea mută
De el ştiută,
E-a unui tată
Ce-a fost odată
Om fericit,
Om mulţumit
De fiii săi
Şi buni şi răi,
Ca orice fii
Care sunt vii…
Război nedorit
Întâi i-a răpit
Pe primul copil…
Război inutil,
Ca orice război!
O boală, apoi,
Cu numele rac,
Încă fără leac,
Altul i-a răpus,
Lovindu-l nespus
Pe bietul tată.
Acuma toată
Speranţa-şi pune
Ca vremi mai bune
Să-l ocrotească
Şi să-l ferească
Pe cel din urmă.
Dar soarta-i curmă
Şi lui lumina
Vieţii, iar vina
De astă dată
Este purtată
De-un accident,
Nefast moment.
Sărman părinte!
De-acu-nainte,
Făr-ai săi copii,
Fără bucurii,
Singur va trăi
Şi va suferi,
Va merge-n lume
Făr' ţel anume,
Fără de grabă…
Lumea se-ntreabă
Ce vânt l-aduce,
Unde se duce?
Dar lui nu-i pasă,
Drumul nu-şi lasă,
Mereu oftând
Şi suspinând,
Merge-nainte,
Fără cuvinte,
Spre-albastre zări,
În depărtări…

Simona Vasilescu

Membru al L.S.R.-Argeș

De-ale primăverii

Învârtesc serata lunii,
Mă destind din amorţeală.
Frigul ce pătrunde ţanţoş
E uimit că-i primăvară!
Păsări care-şi fac căsuţe
Au venit din depărtare
Prelungind durata zilei,
Adunând de zor mâncare,
Plante naturale, paie
Şi cântând încrezătoare
Doar în simţuri înnăscute,
Transformând în sărbătoare
Crânguri ce aşteaptă puii
Ce vor creşte şi-or zbura
Peste luna nouă albă,
Mai târziu, în ţara mea.
Învârtindu-se prin ceruri
Cu o viziune nouă,
Au oprit să bată vântul,
Dar... a început să plouă...

Plugul

Adineaori ascundeai
Toate câte potriveai
Să se mişte ordonat,
Să reziste unui sfat.
Toarse, rupte pe divan,
Răscolite prin tavan
Le-ai împins cu disperare
Înspre lumea asta care
Te-amăgeşte cu venin
De milenii, cu suspin
Și-ți urzește lăcrimând
Tot ce a cules, pe rând,
Ce-a-nțeles pe pielea ei
Asmuțită de idei,
Îndurând cu gura-nchisă
Și cu ochii spre melisă
Ca să uite-n adormire
Zvâcnetul din nemurire.
Te-ai trezit, e bine-așa!
Pasăre pe limba ta
Vei zbura sau vei pieri,
Dacă nici în astă zi
Nu apuci plugul de coarne,
Vechea lume să răstoarne!

Luna mai

A răsărit acum
Şi luna mai!
Prin verdele din rouă
Vrei să stai,
Să plouă bucurie
Şi să cânţi!
Doar nu rămâi în casă
Să frământi
Uitarea care crește
Peste timp.
E altceva
Să creşti
Un anotimp
Când mă priveşti
Copil îndrăgostit
Ce ploaia asta sfântă
Şi-a dorit!
A înverzit
Alaiul pe la porți.
Încearcă să mă vezi
Dacă mai poți!

Mărgăritar

Cădelniţe suave, clopoţei
În creștere-nfrățită
Prin păduri, grădini,
Sau prin tablouri fermecate,
Ca fildeşul sub umbra din lumini
Se leagănă voioase, avântate,
Absconse şi răzleţe, de cutezi
Să rupi într-un mănunchi
Trecutul iernii
În primăvara vie-n care vrei
Din zestrea actuală să culegi
Prin somnul dimineții și să crezi
Că tot ce-aleargă iute e schimbare,
Mireasmă, sevă din povestea dusă
Spre mine şi spre tine-ncurajat
De amintirea lumii ce-a plecat.
Reinventăm din timpul spulberat
O legănare tandră spre ocean.
Se desfăşoară albul peste tot
Prinzând marama-n fir mărgăritar
Din viața-ntreagă, doar atât cât pot,
Clipă de clipă și an după an.

Alexandru Oprea

Idila unei nopţi de mai

Feerie, noapte-albastră, paradis floral - Seraiul,
În parfum și vis erotic, două trupuri trăiesc raiul.
O idilă-n noaptea mare sub al bolții cer de clar,
Ochii-n străluciri de stele trezesc noaptea de florar.

Ea e zâna zamislită din abisuri ancestrale,
Din culoarea și lumina aurorei boreale.
El e craiul ce s-arată din culisele divine,
Un luceafăr din abisuri, mag al zării violine.

Silueta-i de gazelă, coapse fine ondulate
Par ca valuri unduite de talazuri modelate.
Nudă ca și Eva-n poză lângă fructul interzis,
Pentru ea ai lăsa Raiul și întregul paradis.

Râd cosițele-i pe pieptu-i, nestemate de tezaur,
Care curg pe sânii fragezi, parcă-s merele de aur,
Mângâiate și dorite, elixir - cupe cu vin,
Nu te-ai despărți de ele chiar de-ar fi să mori puțin.

Buze dulci culeg nectarul nesătule de sărut,
E magie, încântare, șoapte, adieri de vânt,
Tresăriri, amor în noapte, și visări, și rătăciri,
Sunt un trup, e nebunie - euforice trăiri.

Ochii-s tulburi iar vederea de amor e tulburată,
Cupidon și-a lui chemare din abisuri se arată.

Raza lunii furișată pe la colțuri de fereastră,
Indiscret trage cu ochiul cu lucirea ei albastră.

O idilă de poveste ca din valuri se ridică
Catifeaua nopții-i sacră, e parfum de levănțică,
E delir în miez de noapte, paradis şi trup divin,
Conturat în transparenţa voalului cu alb de crin.

Mijesc zorii, tresar sânii, voluptoşi, bujori în floare.
Bate-o rază prin fereastră din al dimineții soare.
El și ea, o noapte albă de extaz și agonie.
N-a fost vis. Un fapt de viață. O noapte de nebunie!

Simfonia florilor - farmecul lalelelor

Primăveri cu iz de floare sub clepsidra timpurilor,
Trăim azi un vis aparte - Paradisul florilor.
La Pitești e Raiul florii în mister învăluit,
Drept regină e laleaua, diamant neprețuit.

E emblemă nestemată, poartă rang de Simfonie,
Simbol drag de eleganță, liniște și trăinicie.
E magie și-ncântare, boltă sfântă de altar,
Strălucind pe portativul Simfoniei de Florar.

Din parfum pulsează viață și iubire din petale,
Admirație, speranță, sentimente ancestrale,
Laleaua este credință, ceresc dar de veșnicie,
E mister, culori divine de trăire-n armonie.

De admiri în parc lalele, sunt ca razele de soare,
Sunt ca zâmbetul din suflet însoțit de-o-mbrățișare.
Nu au grai, dar poartă farmec în petalele lor sfinte,
Deși-s mute, au mesajul a o mie de cuvinte.

De e roșie ca macul, e doar liniște și viață,
Violetă de-i e floarea, este-ncredere, speranță,
Albu-i semn de puritate, duhul sfânt - în porumbel,
Zeii cerului stă-n galben, credința, pacea din cer.

În culoarea portocalei, e splendoare, pasiune,
“Franjurata violetă” poartă simboluri divine.
“Laleaua roză”-i speranța, farmecul, sinceritatea,
Cea albastră este marea, cerul și infinitatea.

I s-a spus Regina Nopții în lumină violetă,
Și “Raiul frumosului”, aici, pe-a noastră planetă.
Soliman trăia aproape de Regatul florilor,
Botezând laleaua sfântă drept o “Roză-a zorilor”.

Pierdută-n negura vremii în legende fără margini,
Cum că floarea nestemată e persană la origini,
Prețioasă ca rubinul din palmă cu rang regesc,
O regină-i și laleaua pe cuprinsul pământesc.

Laleaua-i rază de soare, Paradisul florilor,
Sus pe bolta ancestrală, mesagera îngerilor.
Savurați parfumul florii, farmecul Lalelelor,
Portativ de nestemate, Simfonie-a florilor.

Liliana Nanu

Membru al L.S.R.-Argeș

Mi-e dor de tine

Mi-e dor de tine, dragă! Mi-e dor să-mi săruți mâna
Cu gura ta frumoasă, ce-a adunat toți macii,
Mi-e dor să te privesc cum cauți pe cer luna,
Cum numeri mii de stele și cum alinți copacii.

Mi-e dor de primăvara cu zâmbete senine,
Când alergam pe pajiști lipsiți de orice grijă,
Mi-e dor, și dorul doare, parcă-i zidit în mine,
Iar fără-a ta iubire în suflet simt o schijă.

Mi-e dor! Dorul te iartă, te vrea din nou aproape,
Cred în iubirea noastră, curată, fără moarte,
Așa cum primăvara reînvie-n etape,
Mai cred în șansa noastră, chiar dacă ești departe.

Mi-e dor! Repet aceasta ca pe o rugăciune,
Fiindcă mi-aduc aminte de calda ta privire,
Și cred că două inimi pot face o minune,
Când vor să nu renunțe la unica iubire.

Mi-e dor, și dorul poate s-aducă mărturie
Cât am visat să vii, clipa greșită s-o uităm,
Să locuim în cântec pentru o veşnicie,
Prin simfonia dragostei dorul să-l vindecăm.

În lumea mea

În lumea mea e-atâta primăvară,
Pe buze zâmbetele-au înflorit,
Tăcute mângâieri stau să apară,
Și-n glasuri numai vorbe de alint.

În lumea mea e pace și senin
Iar visele înmuguresc pe rând,
De roade tot pământul este plin,
Și cântec e în fiecare gând.

În lumea mea există doar dreptate,
E vers duios și multă armonie,
Și toți sunt molipsiți de bunătate,
De sentimente pure, de-omenie.

În lumea mea există Dumnezeu,
E cânt, e veselie, e speranță,
Verbu-"a iubi" e conjugat mereu,
Prietenia este-n siguranță.

În lumea mea e-atâta primăvară,
Și ceru-i colorat cu fantezie,
Sunt multe flori și fluturi care zboară,
E calm, e bine, este bucurie.

În lumea mea este candoare,
Copii care mereu zâmbesc,
Este lumină, sărbătoare,
Și iartă-mă, și mulțumesc!

Ion Alexandru-Dâmbovnic

Clipă, strop din râul vieții

- Clipă, strop din râul vieții,
Ce pe toate pui pecete,
De ce te urăsc poeții
Și te-ar țintui-n perete?!

Tic(ul) tău abia se duce,
Tac(u)-ndată-i vine-n urmă
Și-amândouă fug năuce,
Cronofagul curs le curmă.

Când și când, le văd pe ornic,
Iluzorii sau reale,
Pe cadran mişcate spornic,
Cum, de sus, ajung devale.

Și iar urcă și coboară,
Ca-ntr-un carusel perpetuu,
Turnând zilele-ntr-o moară
Ce le macină cu-ncetul.

Nu m-ar deranja tic-tac(ul),
Nici n-aș refuza mălaiul,
Dar, vieții-mi umplând sacul,
Simt belelelor alaiul:

Nu-i putere, nu-i voință și nici de speranță strop –
Lumea-mi pare mai ostilă și mereu mă dă deoparte;
Te-aş mai rechema, grăbito, însă doar c-un singur scop:
Să îmi finisez poemul, spre-al închide într-o carte.

Convingere

(Sonet)

Furtuni m-au încercat, nu rareori, și încă
M-or bântui și de-acum-nainte,
Dar nu le-oi face cuib în a mea minte,
Că-n inimă păstrez tării de stâncă.

Pe buze-având, mereu, rugă fierbinte,
Prăpastia, oricât ar fi de-adâncă,
Sunt sigur c-o voi trece și, cuminte,
Scăpa-voi și de răul ce-mi mănâncă

Nu numai carnea, oasele, ci gândul
Și vlaga ce prin sângele cald curg,
Căci tot mai sper, și-acum, în prag de-amurg,

Că-n sufletu-mi, pe El încă avându-l,
Pe Cel de Sus, Hristos și Demiurg,
Nu omul rău va izbândi, ci blândul.

Ramona Enache

Membru al L.S.R.-Argeș

CE CAUTĂ ÎNDRĂGOSTIȚII?

Pe aleile tăcute
Și viorile tac...
Și izvoarele sunt mute,
Toate în tăcere se desfac.
Nici al fântânii murmur nu se aude
Nici ploaia lacrimii ude...
Totul se desfășoară în al liniștii ton
E straniu de monoton.
Doar pașii de îndrăgostiți
Se aud cum calcă grăbiți...
Într-o lume ce nu o cunosc
Pregătiți să își facă un rost.
În grădini taciturne,
În neliniști nocturne...
Unde tăceri se aștern
Peste al dorului infern.
Și florile tac,
În miresme nu se desfac...
În a tăcerii convalescență
Se scufundă a inimilor inocență.
Și totuși îndrăgostiții,
Nu au teamă...
Ei cred doar în ale iubirii superstiții
Și doar de iubire iau seamă.
Iubirea își face loc oriunde,
Nimeni nu scapă de ale apelor ei unde...
Îndrăgostiții caută a ei destinație,
Având încredere totală în divinitate.
Îndrăgostiții caută o lume, doar a lor
Și o găsesc doar în ale lor inimi...
Iubirea are și pasiune și foc și dor,
Ea te poartă peste cele mai mari înălțimi.

MUZICA INIMII...

Muzica inimii,
A munților înălțimi...
În exprimarea cuvintelor
Și coloritul de toamnă al frunzelor.
A inimii muzică,
În a slujbei liturgică...
Înalță o rugăciune
Să se vindece de orice slăbiciune.
A inimii cântare,
Către iubire e orientare...
Așteaptă în avangardă,
Unde armele iubirii stau de gardă.
În inimă zace un cântec,
Acela al iubirii...
Doar ea are al poțiunii amestec
Și puterea răspândirii.
În inimă, iubirea toarnă infinitul
Nu avem cu ce să-i plătim impozitul...
Și de aceea ne trece prin durere,
Fără a ne cere nici o părere.
În inimă, al albastrului mării,
Iubirea ne supune încercării...
Și la apus și la răsărit,
Iubirea e tot ce simțurile ne-a tresărit.
În inimă e otravă binecuvântată,
Iubirea, piatră nestemată...
Zboară peste forțele macabre,
Trece de întuneric și umbre.
În inimă iubirea e proorocie,
Pentru suflete e dibăcie...
O muzică a îngerilor,
Ce dăinuie tuturor timpurilor.

Traian Tăbârcea

Membru al L.S.R.-Argeș

TE ROG !

Nu-mi trage mîna de sub tîmplă,
Abia m-am aşezat pe ea,
Să simt cum viaţa se întîmplă
Să mi te dea, să fii a mea.

Mai lasă-mă să-ţi simt căldura
Şi universul din privire,
Să îţi strivesc sub buze gura
Pictată suav cu iubire.

Să simt cum vîntu-ţi suflă părul
Purtîndu-l, valuri, peste viaţă,
Cum Eva mai pîndeşte mărul,
Să-l fure, dis de dimineaţă.

Să-ţi rup din gene nemurirea
Şi din pupile nesfîrşit,
Să-ţi simt ţîşnind din ochi iubirea,
Căci m-ai iubit, şi te-am iubit.

Pe nasu-ţi cîrn să-mi plimb speranţe,
Să te miros ca pe un vis,
Au fost atîtea uşi şi clanţe
Ce-au ruginit şi s-au închis.

Pe gît îţi pun şirag de gînduri
Lucind sub lună, ca un vis,
Şi gînduri le trăiesc în rînduri,
Rătăcitor ca-ntr-un abis.

Nu-ţi strînge bluza peste sîni,
Şi nu-i feri cu sfiiciuni,
Ţi-i lasă liberi peste lumi
Splendoarea ‘ntregii goliciuni.

Mă lasă să-i mai simt în palme,
Să-i simt pe piept zvîcnind speriaţi,
Să îi feresc, să nu se sfarme
În sfîrcuri mici, îngemănaţi.

Pe pîntec lasă-mă să dorm
Şi să visez la cîmp şi flori,
Şi împlinit de-atîta somn,
Să mă trezesc pe el, în zori.

Să-ţi strîng în coapse lan de grîu,
Sub unduiri lucii de ape,
Să te cuprind pe după brîu
Şi să te trag cît mai aproape.

Picioare lungi să-ncolăceşti
Pe după mine, ca-ntr-un vis,
Şi-n turle mii, bisericeşti
Să ne-aruncăm ca într-un abis.

Să te sfărîm în mii de tu,
În mii de eu să mă mai rup,
Prinşi veşnic între da şi nu
Să devenim un singur trup.

Să urcăm pe vîrf de munte,
Să ne prăbuşim sub val,
Să ne alintăm cu şoapte,
Să fim vieţii noastre mal.

De-aceea te mai rog odată,
Nu-mi trage mîna de sub cap
Şi dăruieşte-mi-te toată
Să simt, în suflet, că te-ncap.

Şi-o să dormim adînc, profund,
În liniştea ce-am aşteptat,
Cu vis, speranţă şi cu gînd,
Spre tine veşnic îndreptat.

Cu capul pus pe mîna-ţi dor,
Cu ochii scufundaţi în tine,
Să nu ştiu de trăiesc sau mor,
De-atîta bine.

Marian Teodor Popescu

Membru al L.S.R.-Argeș

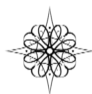
La ţărm…

veniră orfani, bătrâni,
ciungi şi ologi veniră
să plângă la ţărm;
auziseră ei că Marea
a secat şi vasele
au rămas în larg pe nisip.

veniră orfani, bătrâni,
ciungi şi ologi veniră
să plângă la ţărm
şi plânseră strop cu strop
crescu Marea şi născu
pentru ei Răsăritul.

Sufletul-Soare!

În iarna acestui an,
Troienit şi grozav,
Poposii la căldura,
La lumina,
La Iubirea
Din Sufletul-Soare!
Aşa se topeşte
Gheţarul din inimă.
Încet se scurge
În crăpături,
Cu buze arse.
Sentimente se nasc,
Din Soare,
Gheţar
Şi Pământ!
Cresc,
Prind rădăcini,
Devin Iubire,
Pictează Vers
Din Sufletul-Soare!

Constantin Samoilă

UN „ARHANGHEL" ISCUSIT

Ca orice copil, tot ce-mi părea mai curios mă interesa mai mult... Printre alte curiozităţi, se număra aparatul de radio cu galenă, curentul electric de la joagărul lui Poenăreanu, dar şi multe alte minunăţii din care am plăcerea să vă povestesc una.

Nenea Moise Văcaru, soţul salvatoarei vieţilor noastre, un om deosebit care semăna mai mult cu un arhanghel, avea o frunte lată şi o chelie, pe care, din când în când, şi-o mângâia, de parcă voia să mai scoată din cap vreo idee...

Mic de statură, dar cu o minte ageră, când îi venea pe chelie, ieşea în curte să facă o plimbare cu **bicicleta de lemn** concepută de mintea lui... Copiii se adunau ca la urs... Era, într-adevăr, un obiect de muzeu... Roata din faţă avea diametrul cam de trei coţi... Îi ajungea la brâu, iar cea din spate nu avea diametrul mai mare de un cot... Între ele, un cadru fixat în axele celor două roţi. Pe axul roţii din spate, era aşezată o şa din lemn căptuşită cu blană de oaie... Pedalele erau prinse de axul roţii din faţă şi, tot în ax, era fixată furca de lemn cu braţe egale - ghidonul...

Bicicleta era suficient de înaltă, ca urcarea să se facă prin intermediul unui scăunel special construit, ce făcea parte din accesoriile bicicletei...

Cum putea să-şi ţină echilibrul pe această „minune" era întrebarea ce mi-o puneam fără a avea vreo explicaţie decât mult mai târziu, când am intrat în posesia unei biciclete adevărate, pe care mi-a făcut-o cadou unchiul meu, Ionel...

Tot în gospodăria acestui inventator, se găsea **teascul de fructe** cu piuă mecanică şi storcător cu şurub...

Şurubul înalt de vreo doi metri şi gros cât oiştea unei căruţe obişnuite era realizat din lemn de stejar.

Fixat, la partea superioară, cu o roată de car, pentru a putea fi învârtit la centru de o grindă de lemn găurită cât diametrul şurubului cu întăritură din potcoviţă - toate stârneau curiozitatea...

Prin învârtirea sistemului, grinda apăsa pe un distanţier şi pe un capac al unei cutii din lemn masiv găurite cu sfredelul pe părţile laterale în care se băgau fructele zdrobite la piuă...

De aici, o ţeavă din lemn de soc dirija mustul gustos în oale de pământ, must ce se depozita în butoaie. Se trata după secretul beneficiarului, în aşa fel ca să devină cea mai delicioasă băutură: cidrul...

Era băutura de la munte, care înlocuia cu mare succes cel mai bun vin de struguri al producătorilor de la dealurile cu vii.

Şi tot în aceeaşi gospodărie, nenea Moise dispunea de **teascul pentru ulei** din sâmburi de nucă sau sâmburi de dovleac. Sistemul era mai sofisticat: avea angrenaje cu multe roţi dinţate şi şuruburi şi dispozitive speciale de pisat materia primă. După stoarcerea uleiului, turta din sâmburi era aşa de delicioasă, că-ţi lingeai degetele...

Curtea inventatorului părea o adevărată fabrică... Nu degeaba, oamenii cu idei se cunoşteau între ei şi se vizitau reciproc, aşa că Moş Trăgaistă de la Nucşoara avea prilej de a veni des la Poenărei, spre distracţia copiilor din sat...

Ovidiu Ștefan Ciucă

Membru al L.S.R.-Argeș

Alb- verde

Totul se vrea imaculat
La momentul său.
Verdele, vlăstar vestește,
Tocmai neaua îl ajută!
Vârful se înveselește,
Generația-ncolțește:
Rădăcini crescând stejarul,
Trunchiuri precum trestia,
Mugurași ca degetarul
Prin iubiri ţâşnind spre stea.
Totul e imaculat,

E modelul de urmat
La momentul revelat
Pentru existența mea!

Mihai Moise

Membru al L.S.R.-Argeș

SUNT UIMIT

Sunt uimit de tot ce este pe Pământ,
Toate se învârt în jurul Domnului Sfânt,
El este Centrul Lumii şi al Universului,
Apa vie ce potoleşte setea credinciosului!

Sunt uimit de picătura de ploaie,
Ce poposeşte pe frunza vie de floare,
Este viaţa fără de care nimic n-ar exista,
În rugă şi în dragoste e bine-a stărui pururea!

Sunt uimit de munţii cei semeţi
Cu fruntea lor de strajă-n dimineţi,
De pădurea ce pare mereu a spune:
Nu-i altă ţară ca România –n lume!

Sunt uimit de strămoşii noştri,
Ce nu au cedat în faţa sorţii,
Exemplul lor să-l urmăm necontenit,
Ca ţara noastră să aibă un viitor strălucit!

Sunt uimit de Dunărea cea Bătrână,
Ce pururea va străbate glia străbună,
De Mureş şi Olt ce din acelaşi izvor,
Îşi duc apele în cântece de dor!

Sunt uimit de rodnicia acestei ţări,
De oamenii ce poartă la mâini brăţări,
Şi cruciuliţe la gât şi-n inimle lor,
Un Domn şi un Botez în vecii vecilor!

Sunt uimit de preoţii acestui neam,
Fără de mijlocirea lor noi nu rezistam,
Rămâne Biserica Ortodoxă pe vecie
Poarta de intrare a multora în veşnicie!

Sunt uimit cât de mult ne iubeşte Hristos,
M-a primit în braţe şi pe mine cel păcătos,
A luat asupra Lui povara greşelilor noastre,
Pe bolta credinţei strălucim ca şi astre!

Sunt uimit de puterea rugăciunii Fecioarei,
Parfumul ei de tămîie e ca şi al cicoarei,
Ea străbate cerurile toate ca şi pe pământ,
Între Cer şi noi veşnic legământ!

Sunt uimit de dragostea lui Dumnezeu Atotţiitorul,
Ce ne cunoaşte de la sânul maicii precum şi viitorul,
El îşi întinde mâinile peste tot ceea ce El a creat,
Necredinţa şi rădăcina răului le-a spulberat!

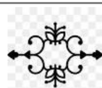
Dorina Mihai-Moise

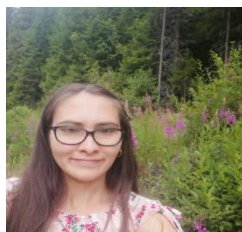
Membru al L.S.R.-Argeş

RUGĂ

Toate darurile lui Dumnezeu se adună-ntr-unul :
Este iubirea către lume aşa cum a avut-o El,
Un gând este ca şi Viaţa pe Cruce
Care sângerează şi suferă în picioare…
Cea mai frumoasă fată din lume,
Cea care nu poate dărui decât ceea ce are,
Îl are în sânul său,
Şi trăieşte sub legea sa.
Când văd copilul înduioşat
De o mângâiere sau de o povestioară,
Prin el, o , Doamne, chipul Tău ne surâde,
Tu, pe care nu Te vedem şi de care ne este dor, profetule!
Tu vorbeşti Tu însuţi pe aceste buze pălite,
Ca şi trandafirii ce se ofilesc,
Emanând un parfum adormitor,
Ce încântă şi buimăceşte…
Astfel, Tu îţi apleci braţul Tău mântuitor
În prăpastia ce ne paşte,
De fiecare dată când rănim inima Ta,
Renăscătoare şi poetă .
Pentru aceea, primeşte şi dorinţa noastră,
De a merita graţia Ta,
Şi risipeşte către noi toate îngrijirile
Copilaşului ce buchiseşte,
Doritor de a se înălţa,
La înălţimea urmei Tale.
Pentru ca Literei să I se alăture Spiritul,
Tu, care ne scoţi afară din impasuri,
Binecuvântează toate familiile! Amin!

Marina Pantazi

Cugetare

Într-o zi m-a sărutat Moartea pe umăr
Era rece, plăcută și liniștită
Timpul încremenise și el o clipă
Înghețat de sărutarea ei
Iar copacii înfloriţi păreau și mai fragezi
Acea frăgezime a sufletelor de copii
Ce sunt destinaţi să îmbătrânească repede
Alergați de timp pe cărările copilăriei.

Dimineață de vară

Aerul dimineții strălucește de culoare
Cerul limpede pare aproape
Copacii abundă de verdeață
E multă liniște și răcoare.
Din când în când ciripesc păsărele,
Vântul adie sfios și pare
Că nimeni nu se grăbește nicăieri
Totul e liniște și visare.
Un câine latră undeva departe
Satul pare desprins dintr-o poveste
Timpul parcă stă pe loc
Și mâine pare că nu o să vină niciodată.
Pe flori strălucesc mărgele de rouă
Ca niște nestemate fermecate
Fluturi diafani plutesc prin aer
Cu aripi colorate...
E vară și totu - i doar un vis
În dimineața răcoroasă
Te simți de parcă ai fi în paradis
În raiul de acasă.

Rămas bun

Rămas bun, vară,
Cu zâmbete și soare,
Cu valuri și scoici
Și cireșe amare
Cu răsărituri si apusuri
Pline de culoare
Cu gust de înghețată
Și zgomot de izvoare
Cu ciripit de păsări,
Cu lună fermecată,
Cu șoapte de vânt
Cu greieri fredonând
O serenadă solitară:
Adio vară, adio vară!

Aritina-Mihaela Ionescu

SUFLET-TRUP

Sufletul imaterial
Are trupul cu haină.
Trupul din țărână
Făcut
Îndeplinește ordinele
Sufletului
Sau așa ar trebui să fie.
Uneori o ia „ pe arătură'',
Pe „ miriște''
Și Binomul Suflet-Trup
Funcționează haotic…

PUIUL ȘI-A LUAT ZBORUL

Un fir
De fum stârnit
Dintr-un coș de sobă
Aleargă în valuri
Vântul îl împrăștie
Cu dărnicie
În jur.
Un pui de rândunică
Fuge speriat.
Dar fumul nu doare.
Un dor îl cuprinde
De cuibul lăsat
Undeva..Departe…
În crâng…

Gelu Ungureanu

Din volumul „**Fiţi ascultători**”

Partea a-II-a

DEUNĂZI MI-AM PROPUS

Deunăzi mi-am propus
să mai încetinesc din sinistra
tiradă care a întins
aripile misterioase mai peste tot
pe unde a prins slăbiciuni.
Ca o hrăpăreață, se agață de
un fir călăuzitor; nu se lasă
până nu-l duce ori în derizoriu,
ori la pieire.
N-am înfrânat pornirea ascunsă.
Am pregătit o cursă, printr-un discurs
hazliu, împodobit cu raționamente:
seci, dure, goale, inutile...

ÎN CĂUTĂRILE MELE

În căutările mele printre
vestitele limite,
mergând ca un erou spre tragic,
dar cu inima-ndoită:
ba înainte (spre plus),
ba înapoi (spre minus);
am dat de cârma părăsită
a vârstei de cristal
ce se leagănă într-o lumină
obscură.
Cu un vârf invizibil, mirositor
a smirnă, am încercat intensitatea
iubirii trecute (acum natura miloasă
permite – numai să aduci ulterior
două-trei coșulețe cu tămâie
parfumată drept ofrandă, pentru
cățuile nelipsite-n procesiuni).
Nimic nu am găsit care să indice
amărăciunea ascunsă;
am dat în schimb de vorbe părăsite
dinadins în râsul ce doare – nebunie
valabilă oricând;
apoi, de săracele fantome ce
încearcă un dialog închipuit –
înseilând, în același timp, ceva
despre lăcomia depărtărilor – în
timp ce fac semne tainice către
apusul de un trandafiriu discret.

Marius Graure

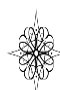

Sfînta Cruce

ATENŢI, SAU...?

În miezul nopţii magice, albastre,
Cînd veşnicia ne veghează,
Noi stăm atenţi la geamul casei noastre,
Vorbind cu timpul ce se depărtează.

Şi fuge timpul cum fug hoţii
În miezul nopţii magice, albastre
Iar eu si tu si noi cu toţii,
Rămînem mai bătrîni la geamul casei noastre.

Maria Giurgiu

Membru al L.S.R.-Argeș

PETICELE COPILĂRIEI FERICITE

Am avut...
un cățel galben, cu pete
și-o păpușă roz,
cu cosițe negre, împletite
cu funde albastre.
Pe el îl chema Ianoș,
pe ea –Anis.
„Mergi copile să paști gâștele
în poieniță!”
mama-mi spunea:
„Da mămucă, le duc
Și-o să le bat cu bățul dude,
din dud!”
O luam în brațe pe Anis
Și sărind într-un picior
fericită, îl chemam :
„Vino cuțu!”
-Și Ianoș... lătrând vesel,
mă urma,
adulmecând neîncetat urme!
Până-ntr-o zi, când...
-A trecut pe drum o mașină,
șoferul era beat, la volan
și l-a ucis pe Ianoș,

pe mine m-a rănit grav
iar Anis… în mijlocul
dezastrului
a pierit înghițită
de neant.
De atunci ...
caut necurmat
să-mi adun bucățelele lipsă,
din copilăria mutilată.
Încerc, să lipesc cap, la cap,
peticele fericite!
-În coșmaruri,   apar fantome...
- un lătrat vesel
călcându-mi pe urme,
un surâs etern de păpușă...
Ecouri din altă lume!
Vântul împrăștie pagine -gânduri
și cerul picură lacrime,
 peste viața trecută!
Am avut...
 un cățel galben, cu pete
și-o păpușă roz,
cu cosițe negre, împletite
cu funde albastre.

Mihaela Bujor

Iubire

În acel loc, unde răsare soarele,
În locul acela se iubesc izvoarele
Ce-au adunat în drumul lor suspine
Din roua dimineților senine.
În acel loc, unde se iubesc izvoarele,
În locul acela vin vrăjitoarele
Să descânte în flori de pelin
De dragoste și de alin.
În acel loc, unde se întâlnesc vrăjitoarele,
Acolo zburătorii își împart hotarele,
Cu inima arzândă și-nsetată,
Să-și aleagă, apoi, fiecare, o fată.
În acel loc, unde se mărginesc zburătorii,
În locul acela se iscă fiorii
Adunați din iubiri și blesteme,
Să se preschimbe, mai apoi, în poeme.

Descântec de iubire

În seara asta mi-e senin și cald
Și-n atâtea vise gânduri îmi scald...
M-așez pe pământ cu fața spre cer...
Pe lună-și usucă-ncălțări un oier.
De-atâtea doruri s-a prăfuit seninul,
Să nu se supere pe mine, nicicum, Divinul
Mi-am strâns dorinți frumoase și am șters
De praf, chiar cea mai mică stea din Univers.
Sunt fericită că strălucește totul Sus
Și-mi torc pe suflet zorii ca pe-un fus
Să fac din ei o plapumă ușoară
Că vreau să dorm sub stele, doar e senin afară.
Dacă vrei, pot să îți fac și ție loc
Să îi cântăm iubirii de drag și de noroc.

Vreau să dorm sub stele

Totul e iubire...și frunza ce crește,
Floarea ce-n sămânță odihnește,
Necuprinsul din cerul de sus,
Iubirea e-n răsărit, dar și-n apus.
Iubirea-i bobul de nisip din piatră,
Mai este și jăratecul din vatră.
Și visul e iubire în somnul din noapte,
Iubirea este dulceața merelor coapte.
Iubirea-i o mare, iubirea-i pământ,
Este frumosul cel mai sfânt.
Iubire ești tu, iubire sunt eu,
Născuți din Iubirea Lui Dumnezeu.

Stăruitoare rugă este viața

Stăruitoare rugă este viața...
Pământul mulțumește dimineața
Ca-ntr-un miraj, Cerului, pentru încă o zi...
Și este greu, da-i, totuși, frumos a trăi.
Și așteptare este viața, când nu știi
Misterul ce te face a tânji
După un absolut greu de atins,
Când tu ești de tristețe cuprins.
De-ar fi răbdare viața, aș fi eu
Un joc din copilărie, și aș vrea, mereu,
Să mă mai bucur de-acele trăiri nevinovate
Și de atâtea nimicuri nemăsurate.
Dar pentru mine viața este vis,
O punte între iad și paradis.
De-aceea-mi plec genunchii la pământ,
Pentru iubirea ce mă va face să cânt.

Nae Stancu

Divergențe conjugale

Când ies, soața-i pusă pe sfadă;
Că plec, cu prea mulți bani la mine…
De parcă, amanta se ține,
Cu biscuiți și marmeladă!

Nepotrivire de caracter

La noi, ca-n orice căsnicie,
Sunt diferențe de gusturi și idei ;
Căci fetele care-mi plac mie,
Nu-i plac și ei.

Expozeu

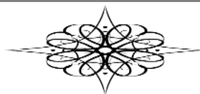
Ce sunt instinctele primare?
Uite ce aș avea de spus:
Când eu o văd, ce fizic are,
Păi, să mă ierte Cel de sus!

Seriozitate

Pentru amantă, eu mi-am zis:
Nu-mi părăsesc soția, una-două ;
Că eu sunt familist convins
Și le păstrez pe amândouă.

Dezamăgire

Îmi afișează bancomatul,
Că nu sunt bani și cu-asta, basta!
Ce-și zice în gând, atunci, ,, băiatul'' :
,,Săracă e și banca asta!''

Victor Panduru
Membru al L.S.R.-Argeș

TABLOURI DE FAMILIE
Fragment din romanul istoric BAȘTINA.

Se vedea din nou copil pe valea de sus a râului care albăstrea lângă conacul bunicului său, văduv scăpătat, după ce un taxidar îi lăsase fără moșia dinspre munte, prin judecata dată de divaniți mitarnici, puși mereu pe luat havaieturi, care hotărâseră cu prilofolie că moșia a trebuit să fie trecută la sultanmezat pentru neplata ani de zile a datoriilor boierului față de taxidar. Veliții boieri hale puși la judecăți măscuiau în prilofolia dictată calemgiului că în locul panevgheniei sale taxidarul plătise la carvasaraua domnească dajdia vămii datorată pentru aducerea de la Viana a două butci de lux, mobile pentru mai multe hodăi, cristaluri, bijuterii, un ariston cu placă de scos cântece, învârtită prin manivelă, cadă și medelnițe de aramă, pluguri și grape de fier, cazane de făcut țuică, foale, ciocane și nicovale pentru fierarii de la făuriște, înainte de toate buni potcovari, coase, topoare, țapine, nemțești și multe alte unelte. Numai că, bunicul îi dăduse banii de cuviință pentru vămuire, însă, taxidarul cu vrere vicleană, prin tirtipuri, luase pitacuri de la carvasara din care se deslușea că plata fusese achitată de el. Pe mai departe, divaniții o mai țineau în prilofolie că se lumina, chipurile, îndărătnicia boierului, ani buni, încontra stingerii datoriei cu diorie de plată, motiv pentru care era încrozniat și cu poprirea la plata prisoacelor.

Prin tărășenia de la sultanmezat, moșia fusese adjudecată de taxidar, dar, după ce s-a găsit iute în nesuferință să mai vină prin partea locului, a vândut-o grăbit. Apoi, și-a luat tălpășița cu gând de părtășie la dosolipsii, în Zumbul han al Stambulului, unde se strângeau mari cupeți veniți din toate semințiile Împărăției Otomane.

Bunicul moșie nu mai avea, dar rămăsese cu niște delnițe mici de pământ, alături de chinul să dea uitării traiul vieții lui de sibarit, fără să se gândească o clipă că traiul ăsta trebuie să nu-l cunoască pe mai departe el, copilul care era, și, astfel, la conac, copilărie ca a lui n-a avut nimeni.

Ajunsese acolo după ce tatăl lui polcovnic de neferi fusese alungat de la ceată pentru bănuială de hiclenie - nedreaptă așa cum se apăra - și singurul trai pe mai departe - cu mama fără huzmet - nu putea să fie decât alimănirea pe lângă boierul socru bătrân cu rugămintea să-i dea dota de pământ făgăduită la

nuntă, lucru care s-a întâmplat și, fără să vrea, vechiul polcovnic a-mbrăcat haina de țăran, în ascuns nădăjduind că ar putea să i se piardă și urma.
(Va urma)

Silvia Giurgiu
Membru al L.S.R.-Argeș

VIZIUNE

Mi-e noaptea suava petală
De floare de lotus ascunsă
În sânul gingaș de vestală
De focul iubirii străpunsă.

Mi-e noaptea pârâu de cuvinte
Ce curge prin mine agale
Se naște minunea cuminte
În suflet iubirea tresare.

Primesc din astral misiunea
Trimisă prin șoapte lunare
În dar îmi aduci viziunea
Iubirii din vremi ancestrale.

Citim siderați în fluidul
Privirii ce murmură stinsă
Porunci risipite în vidul
Tăcerii în noapte prelinsă.

În inimi ne cresc uragane
De patimi și ploi răscolite
Ne mistuie noaptea-n frisoane
Și ardem ca două pepite.

Ana-Maria Manea
Studentă în anul I-Facultatea de Psihologie Pitești

Bunica

Bunica mea cu părul nins
M-aşteaptă la portiță,
Și dintre toti nepoții ei
Sunt singura fetiță .

În portul ei de bătrânică
Îi stă atât de bine ,
Și-n buzunarul de la șorț
Sunt dulciuri pentru mine .

Cu ochii mari, senini și calzi,
Bunica mă privește
Și-mi spune cât de dragă-i sunt
Ce mult ea mă iubește!

Marius Ionescu
Membru al L.S.R.-Argeș

Iluzie cu iluzii

Se făcea
că ne plecau gânduri
în bătaia vântului
unei noi schimbări
Nu ştiam unde
şi nici cum;
nici la informaţii
nu s-a anunţat!

Se făcea
că ne-auzeam şoapte
în chip de cântec
de drum şi de stea
Nu ştiam de unde
şi până unde;
la radio nici
că s-au difuzat!

Până se făcu
ca sărutul nostru
la tren de noapte
şi de despărţire
să nu mai fie...
Şi totuşi
ne ştia şi Sudul
ne ştia şi Vestul
şi Nordul
şi Basarabul
şi numai noi
nu
ştiam
nimic...

ILUZIE CU LUX DE AMĂNUNTE

Cu lux de amănunte
şi inima luxată pe viaţă
declar suflet pierdut
în ceţuri de singurătăţi
şi tăceri de oraş părăsit...

Cu lux de amănunte
declar o inimă

ce-şi pierdu luxul
de a mai iubi la fel
ca-n gândul dispărut
în goana trenului
spre alte iubiri

Şi atunci
ia să ne cerem şi noi
dreptul la luxul elementar
de
a
mai
iubi

Loreta Din

Membru al L.S.R.-Argeș

Te iubesc!

Te iubesc, pentru că nimeni nu a înțeles
Înaintea sufletului meu, că meriți iubirea.
Te iubesc mai sus de lună și de stele,
Lângă tine mi-am găsit menirea.

Te iubesc pentru că soarele presară,
În ochii tăi sclipiri de chihlimbar.
Te iubesc căci dragostea pe buze,
Șterge orice urmă, pârjolită de amar.

Te iubesc, pentru clipa în ceas înserat,
Cu fluturi bezmetici ce merg la culcare.
Te iubesc pentru gându-ți onest și curat,
Pentru lacrimi ce-au șters nepăsare.

Te iubesc, pentru surâsul în zorile zilei,
Pe colțul ochiului deschis, cu priviri serene.
Te iubesc, căci te zăresc pretutindeni,
Îmi ești orizont cu urme selene.

Acum vreau să știi... Adevărul e altul...
Te-aș iubi, de-ai rămâne doar cânt.
Ești pacea Divină, ce-mi umple trăirea,
Te iubesc infinit, că exiști... Doar atât!
Te iubesc!

Mihai Ciobanu

Despre înţelesul denumirilor paşte, pasca, Ierusalim, preot.

-Denumirea *paşte* este o denumire de origine protoaramaică ce o putem scrie, prin morfeme proto-egiptene, după cum urmează: *pa-ash-shet-tả*, [2], pg.10,230,755,821, expresie devenită prin disimilaţie, *paşte*, [1], redată prin hieroglife, cu simboluri Gardiner, [3], după cum urmează: Q3-G40-G1 / G1-N37-Q7 / N27:X1-D40 / D17-C17, în traducere: (*cea care*) *este ofranda făcută prin foc*, *scoasă în afară de zeu*, o denumire metaforică referitoare la flacăra învierii de la Ierusalim;

-Denumirea *pasca* provine tot dintr-o expresie protoaramaică, redată prin morfeme protoegiptene astfel:

pa-s-sekh-ah, [2], pg.8,230,633,685, expresie devenită prin disimilaţie, *paskha*, [1], în limba română, *pasca*, expresie scrisă prin hieroglife, cu simboluri Gardiner, [3], astfel:
Q3-G40-G1 / S29-A1-Z3 / S29-A1:Z1 / G1-V28-W24:Z2, în traducere:
(*cea care*) *este pentru oameni făcută ca să fie hrană*.

-Denumirea *Ierusalim* provine din expresia protoaramaică, redată prin următoarele morfeme proto-egiptene:
hi-år-ruu-sesaa-ri-meh, [2], pg.69,317,418,420,468,646, expresie devenită, ca urmare a influenţelor indo-europene şi prin disimilaţie, *ierusalim*, [1], în hieroglife, cu simboluri Gardi-ner, [3]:

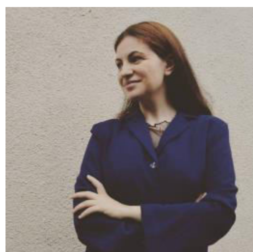
V28-M17a-D54 / M17-D4:E23 / D21:(Z7*Z7)-N21:Z1 /
S29-S29-G38-G1-G1-aa2:G36 / Aa15:F18, în traducere:
(*oraşul*) *ridicat pentru ceremonii în districtul suprapopulat, cu incinta unui templu în perimetrul oraşului*.

-Denumirea *preot* este o denumire de origine protopontică/protoaramaică ce provine din expresia redată prin morfeme protoegiptene, după cum urmează: *pr-r-åh-ut*, [2], pg.74,188,242,415, expresie devenită, ca urmare a influenţelor indo-europene şi prin disimilaţie, *preot*, [1], în hieroglife, scrise cu simboluri Gardiner, [3]:
O1:D21-O27-X2:N35 / D21:Z1-W24:Z1-(Aa1*X1):Y1-V12 / M17-V28-D9 / (Aa2*X1):D40, în traducere: (*cel care*) *cu ofrande funerare*, *după ritualul divin*, *jeleşte la sicriu*.

Bibliografie:[1]-Comparative Indo-European Linguistics, by Beekes R., J. Benjamin Publ. Comp. Amsterdam/Philadelphia, 2011, pg.129-145
[2]-An Egyptian Hieroglyphic Dictionary, by E,A, Wallis Budge, Ed. John Murroz, London, 1920

[3]-Gardiner Sign's Lists

⌘ *Lavinia Vieru*

„Când imaginarul renaşte pe pânză - Christine Bernadette-Rousseau şi arta inspiraţiei”

Christine Bernadette-Rousseau propune prin cele două serii de lucrări, “Mandarini” şi “Păsări-fulger” interpretarea unor lumi parcă ivite din parfumul vechilor basme. Povestea se împleteşte cu simbolul, cu o înscriere mai serioasă între abstract şi decorativ a bogăţiei imagistice.

Spaţiul plastic devine o lume onirică, suprarealistă, şi totuşi, personală. În stilizările figurilor şi ale păsărilor regăsim încifrări ale sentimentelor celor mai adânci şi tăinuite. Este o lume care se desfăşoară de data aceasta, departe de cuvinte, unde intuiţia îşi găseşte resursele şi transformă trăirile în formă, linie, pată şi culoare.

Poetă şi artistă, Christine Bernadette-Rousseau aduce în sfera vizuală o lume interioară populată de fiinţe fantastice, fiinţe-gând.

Din vârf de pensulă şi cu fineţe se ivesc adevărate creaţii poetice şi vizuale. Parcă un poem oriental, de demult, se înfăţişează privitorilor într-o nouă lumină. Juxtapunerile de culoare sunt când îndrăzneţe, când rafinate. Culorile în sine alături de rafinamentul griurilor creează un cadru ireal, calm şi totodată, proaspăt, plin de viaţă.

Picturile artistei sunt grafii în lumină. Păsările se nasc din fragilitatea liniei, din suprapunerile grafice, din mandorle, curcubee – cupole de cer, din flori sau din pădurea-izvor. Imaginile sunt inedite şi au capacitatea de a te transporta în unghere ale minţii mai rar explorate, acolo unde imaginaţia este neîngrădită.

Printr-o economie de mijloace plastice, artista Christine Bernadette-Rousseau reuşeşte să îşi plaseze fiinţele în absolut.

Mandarinii au chipurile atipice, alungite şi înscrise adesea, pe o diagonală descendentă. Figurile se aseamănă cu penele de scris, gata să grăiască în tăcere, pe hârtie. Ochii migdalaţi, acoperământul de pe cap, culoarea palidă a pielii, elementele decorative din jur completează figurile pline de isteţime şi înţelepciune ale mandarinilor. Concentraţi în propriul univers al ideilor, mandarinii ne măsoară cu privirea şi par să analizeze ceea ce este dincolo de ţesătura pânzei. Podoaba capilară încununează ca într-un zbor de gând fiinţele suspendate în vălul timpului. Adesea, între lumea noastră şi aceea a mandarinilor, artista a plasat câte un evantai bogat decorat, despărţind de data aceasta, pe o diagonală interpusă, ascendentă, lumea concretă a realului de lumea ideală, lipsită de zbucium.

Alungirea chipului sugerează şi ascuţimea minţii sau traiectoria ascendentă a gândurilor. Mandarinii reprezintă imagini aspiraţionale şi sunt înţelepţii vechilor povestiri cu tâlc chineze. Din coliviile lor de aur, de pe înălţimile pagodelor, au evadat păsările-fulger. Firave, în zbor elegant, suite pe cupola cerului sau între nori şi ceţuri mistice, zburând sau plutind în spaţiul feeric, cu aripile-plante sau aripile-crengi, îmbrăţişând tot spaţiul plastic, aceste păsări sunt semne şi simboluri extrase de pe meleagurile brodate cu migală în conştiinţa făuritorilor de poveşti.

Sunt păsări care zboară şi din al căror ciripit se nasc flori, păsări fără aripi mânate în sus de spirala dinamică a cozilor, păsări pe ale căror aripi se proiectează anotimpurile gata să fie împrăştiate în adierea dictată din celălalt colţ al lumii de către Cronos. Jocul spaţiului şi al timpului este proiectat în simbolul încărcat de dinamism al spiralei. Păsările îmbrăţişează structuri fractalice din materia primă a Universului. Spaţiul ireal este acoperit de muzică, lentile de lumină, flori, peşti, ceruri deschise şi peisaje decorative. Regăsim motive ascunse, precum oul, ochiul, pomul, frunza.

Artista a tratat cu rafinament şi delicateţe toate reprezentările. Dintr-o lume a calmului, spaţioasă şi colorată pulsează aceste fiinţe care grăiesc prin simpla lor prezenţă. Fiinţele sunt tratate cu lejeritate şi naturaleţe. Remarcăm linia folosită cu rolul său grafic cel mai pur şi cu rol

de decor. Cromatica este limpede, curată, brăzdată de griuri valorice.
Printre mandarinii alungiţi şi păsările-fulger, regăsim şi câteva fiinţe sferice cu ochii mari. Acestea au o plasare diferită în spaţiul compoziţional. Sunt mai aproape de centrul geometric al lucrărilor, sunt pictate în pete de culoare pură şi se prezintă ca nişte apariţii surprinzătoare la graniţa dintre natural şi supranatural.

Artista Christine Bernadette-Rousseau înscrie între basm şi simbol, între peisajul imaginat şi sursa realităţii intuite, fiinţe care populează o lume ce pare chiar mai depărtată decât cea onirică. Aici se împleteşte microcosmosul cu macrocosmosul. Cocorul pluteşte în vidul rozaliu, o pasăre-phoenix albă înalţă plasa viselor deasupra orizontului; din simetrii inedite ovale înscrise în alte ovale, naşterea şi renaşterea se completează şi se oglindesc la infinit.
Pasărea este proiectată pe două axe – axul median vertical al lucrării, pe când aripile se extind atât cât să îmbrăţişeze întreaga orizontală. Parcă plăsmuite din fresce vechi pe care timpul le-a şters din amintire, multe dintre păsări sunt reprezentate frontal, cu ochiul din profil. În sinteza formelor, în dozajul optim de plasticitate, decorativism şi abstractizare, artista Christine Bernadette-Rousseau pictează poemul formelor. Ne aminteşte în câteva rânduri de Joan Miró sau de Paul Klee, prin eleganţă, sinteză şi o crâmpeie de spirit ludic însămânţat latent în formă şi culoare.
Remarcăm ovalul folosit fie pentru desenarea corpului de pasăre, fie pentru structura compoziţională: zborul vertical al păsării deschide ferestre în cer, proiectează tărâmuri noi în golurile de aer lăsate în urmă de zbaterea liniştită a aripilor. Ovalul aminteşte de mandorla de lumină a iconografiei creştine şi de lentila care măreşte pentru privitor înţelesurile ascunse vederii.
În picturile artistei remarcăm seninătatea, delicateţea şi plăcerea de a transpune pe pânză un jurnal personal al ideilor.

Christine Bernadette-Rousseau lucrează cu o grijă aparte, fiind în acelaşi timp liberă în exprimarea plastică. Fiinţele fantastice reprezentate de artistă pe pânză sunt neîngrădite pentru că plutesc către marginea superioară a fiecărei lucrări şi se înalţă mai departe de graniţele pe care gândirea şi le trasează involuntar. Pe când păsările traversează graniţele imaginarului în zbor, mandarinii, împăraţii tărâmurilor de poveste, veghează cu colivia de aur deschisă. Poate vor captura din muzica sferelor poveştile de demult împrăştiate în văzduh de cântul ascuns al păsării-cocor.

Alexandru Bucescu

Omul liber

Zeul jocului de zaruri şi în general al hazardului, în mitologia vedică a Indiei, se numea Dvarapa. Originea zarurilor (în sanscrită durodara înseamnă zaruri, joc de zaruri), pomenite încă în Rigveda, e străveche şi incertă. Ele s-au găsit şi în unele sarcofage egiptene, dar sunt citate în Babilon, Iran, China, Japonia, Arabia, Grecia şi Roma imperială.
Să ne amintim că hainele lui Iisus au fost jucate la zaruri de soldaţi. Grecii şi le-au asumat ca joc naţional, Sofokles atribuind născocirea lor unui comandant aheu din războiul troian, anume Palamedes. O amforă îl înfăţişează pe Ahilleus şi Aiax la jocul de zaruri, iar Homer spune că peţitorii Penelopei îşi petreceau vremea lângă palatul din Itaca, aruncând zi şi noapte zarurile.
Termenul modern provine, însă, din arabul azzahr (joc de zaruri), care a dat şi cuvântul hazard. De aceea putem spune mai poetic, că destinul este capricios ca zarul cu faţa schimbătoare.
În faţa deciziilor majore sau a faptelor care marchează ireversibil existenţa omului, cele mai vehiculate noţiuni sunt cele de hazard, de soartă sau destin, de liber arbitru şi de libertate.

În antichitate (la greci, bunăoară), destinul era considerat implacabil. El putea fi prevestit (de exemplu prin oracole), dar nu şi preîntâmpinat. Odată declanşat, lanţul evenimenţial al destinului se producea neabătut. Cum şi dacă se poate evita destinul sau dacă poate fi în vreun fel obţinută libertatea, au încercat să răspundă filozofii stoici Epictet şi Marcus Aurelius, primul sclav, al doilea împărat. Este de remarcat că împăratul îl urmează îndeaproape, în concepţie, pe sclav.

În lucrarea „Către sine”, împăratul Marcus Aurelius spune: „Universul este un întreg bine plămădit sau o masă de materie lipsită de orice rânduială, dar totuşi Univers. E posibil însă ca în tine să existe o ordine bine stabilită şi în întregul Tot să domnească anarhia?” Nu este posibil, răspunde filozoful. Toate corpurile Universului sunt dependente între ele şi sunt, laolaltă, subordonate Creatorului. Viaţa trebuie trăită raţional, iar destinul înfruntat cu seninătate. Boala, moartea, calomnia trebuie acceptate impasibil. Dacă Universul întreg se supune unei cauze primare, cum să nu facă şi omul lucrul acesta! Raţiunea ne ajută să înţelegem că tot ceea ce se întâmplă este o cauză a bunului mers al Universului şi a propriei existenţe. Dacă aceste lucruri nu sunt acceptate, întreaga perfecţiune a Universului este întreruptă. Şi omul o întrerupe, atât cât îi stă în putinţă, ori de câte ori se revoltă împotriva evenimentelor.

Epictet în „Manualul” (scris de un discipol care a preluat ideile maestrului sclav) nu contestă existenţa libertăţii, dar aceasta nu poate exista în natură, ci doar în noi. El vorbeşte de libertate interioară şi de o necesitate exterioară. Dacă vrei să fii liber, spune Epictet, să nu doreşti ceea ce depinde de alţii, altfel libertatea se transformă în sclavie.

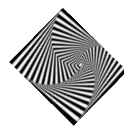
Problema liberului arbitru apare în scrierile Sfinţilor Părinţi ai Bisericii şi va fi teoretizată exemplar de Sf. Augustin. În lucrarea „De libero arbitrio”, el face diferenţa între liber arbitru şi libertate. Liberul arbitru este posibilitatea de a alege între două variante (bine-rău, drept-nedrept) şi este numit şi judecată sau voinţă, iar libertatea este posibilitatea de a face ceea ce ai ales, prin liberul arbitru. În acest fel libertatea devine un fel de liber arbitru în acţiune.

Toma d’Aquino („Doctorul angelic”), cel mai mare pedagog al creştinismului medieval, afirmă: omul este înzestrat cu liber arbitru, altfel sfaturile, îndemnurile, poruncile, interzicerile, răsplata şi pedeapsa ar fi în van. Creştinismul modifică raportul dintre om şi Dumnezeu (mai ales în Noul Testament). Omul nu mai este un sclav şi Dumnezeu un stăpân; omul e fiu, iar Dumnezeu e părinte. Dumnezeu nu porunceşte omului, chiar dacă are această putere. Dumnezeu se mulţumeşte a-l sfătui pe om, iar nu a-l obliga. De aici rezultă libertatea omului.

Spre deosebire de antici unde destinul există de la început şi nu poate fi modificat, la creştini, prin liberul arbitru, el se întâmplă la sfârşit. Faptele omului hotărăsc destinul acestuia tocmai pentru că fapta este urmarea deliberării.

Actualmente, referindu-se la determinarea genetică, dr. Bruce Lipton în „Biologia credinţei” afirmă: „Suntem stăpânii propriului destin şi nu victimele genelor noastre”.

Problema încă nesoluţionată a libertăţii, va suscita în continuare numeroase dezbateri.

Lidia Manea

Singurătate

Urcă degrabă un soare de vară
Pe cerul curat, fără nori,
Bătrânul privește cum se sfădesc
două vrăbii,
E pe prispă încă din zori.

E singur și-i trece vremea cu greu
Căci zilele toate-s la fel,
Câteva amintiri și un cojoc ponosit,
E tot ce va duce cu el.

Ce vremuri erau cu zilele scurte,
Cu ogoare pline de rod,
Cu copiii la masă, cu belşug în cămară
Pe dealuri, pe câmpuri, norod.

Anii-au trecut și-odată cu ei
Puteri, oameni, belşug,
Cămara e goală, copiii plecați,
Nici brazdă nu mai este sub plug.

Bătrânul se-nchină și oftează adânc,
Doar Cerul e tot cum îl știe,
Domnul i-a dat încă o zi pe pământ,
Nu-i gata de veșnicie.

De dor

De-ar ști vântul ce dor am,
Ce-ar mai șuiera prin crânguri,
Ce-ar mai răscoli pădurea
Cum sunt răscolită-n gânduri.

De-ar ști lumea că mă arde
Dorul greu, seară de seară
Mi-ar trimite rază lină
Inima să nu mai doară.

De -ar ști marea-nvolburată
Ce dor m-a cuprins de-o vreme
S-ar izbi de maluri, rece
Și-ar tot geme, și-ar tot geme.

Dar îmi țin dorul ascuns,
Să mă doară doar pe mine
Și-mi arăt fața senină
Că mi-e greu, nu știe nimeni.

Elena-Filoteea Bădescu

Fragment din romanul „**Expediţie imposibilă**'' scris de eleva **Elena Filoteea Bădescu**, clasa a-IX-a D, Liceul Ion Barbu.

Capitolul 3: Geniu sau escroc?

Teritoriul înghețat se mărea văzând cu ochii. Cu fiecare pas erau cât mai aproape de necunoscut. La început, drumul fusese întins, fără denivelări, parcă șlefuit cu o rindea colosală, dar acum, în deșertul înghețat se împrăștiau haotic mai multe urcușuri și coborâșuri care de care mai abrupte.

- Coboară de pe sanie, Prikenston! Nu sta ca mortu'! Câinii nu vor urca panta afurisită dacă nu-i îndemni tu!
- Nu te enerva, căpitane! Tocmai asta urma să fac! – Elvis se coborî și apucă de hamul primului câine – Hai potăi leșinate! – trase de funie încercând să ridice greutatea saniei. – Căpitane, te superi dacă îți cer ajutorul?
- Din contră, am să te ignor! – spuse ea cu fața înroșită de efort– Amintește-ți că ești în propria expediție, deci mă doare-n cot de viața ta!
- Ăău... ăsta e momentul în care ar trebui să intru în depresie, dar nu am s-o fac pentru că, din câte observ, ești în aceeași situație cu mine.

Dădu drumul hamului și se întinse pe spate, privind spre bolta cerească. Era ca o ceață. O ceață care se transforma sub ochii lui, căpătând nuanțe din ce în ce mai intense de gri.

- Căpitane, am impresia tulburătoare că nu pot vedea cerul!
- Nu mai spune! – răspunse batjocoritor continuând să tragă de sanie – Am citit cândva că porcii sunt singurele ființe care nu pot vedea cerul din punct de vedere fiziologic!
- Ăău... Asta a sunat foarte răutăcios.
- Fir-ar! – țipă ea dându-și seama că îi era imposibil să urce sania de una singură.
- Ăău... ceva îmi spune că vom lucra împreună. – se ridică de pe jos și se apropie de sania ei – Uite cum facem, căpitane: eu sunt un căpitan ce a pornit într-o expediție ca a ta, iar tu ești un căpitan pornit într-o expediție exact ca a mea. În drumul nostru, eu, Elvis, am dat peste tine, un căpitan la ananghie...
- Nu sunt la ananghie!
- Mă rog!
- Roagă-te!
- Și m-am decis să te ajut. Tu, fiind un căpitan cumsecade, îmi întorci ajutorul. După ce ambii căpitani, Elvis și cel la ananghie se vor vedea cu săniile în vârful pantei afurisite, se vor despărți și vor porni ca niște tâmpiți unul în spatele altuia, pretinzând că au expediții diferite. Deci? Cum ți se pare? Te ajut, mă ajuți?
- Fie.

În sfârșit, reușiră să urce săniile, nu fără multă trudă. Lumina slabă a soarelui o făcu pe Jinnie să privească în sus.

- *Heaven!* Am dat de belea!
- Sau beleaua de noi! – râse el.
- D-asta mi-ai spus că nu vezi cerul când erai tolănit lângă sanie?
- Normal, căpitane, doar nu credeai că mă asemăn din punct de vedere fiziologic cu un porc!
- Grăbește-te! Trebuie să găsim cât mai repede un adăpost.
- Stai! Ce?
- E o furtună, Prikenston! Ești căpitan, ar trebui să știi că pe cât sunt de rare, pe atât sunt de periculoase.
- Normal că știu, dragă, dar eu nu mă tem de oleacă de zăpadă!
- Dacă aş avea timp te-aş întreba dacă într-adevăr ai mai fost vreodată la pol. – apucă hamurile și o luă înainte.
- Ăă... deci îți par suspect.
- Normal! Dar dacă într-adevăr ai mai fost, ești cel mai aerian explorator care a existat vreodată!
- O iau ca pe un compliment.

Stația începu să fâșâie.

(Va urma)

CUVÂNTUL ARGEŞEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare.

Anul V - Nr. 2 (28) 2023 **ISSN 2601 - 3851**

Preşedintele L.S.R. Filiala Argeş

Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Colaboratorii acestui număr:

Responsabilitatea celor scrise şi corectura revin în exclusivitate autorilor.

Managementul redacţional:

-DIR. COORDONATOR: ADRIAN MITROI

-REDACTOR-ŞEF – CHRISTINE BERNADETTE ROUSSEAU

- SECRETAR DE REDACŢIE – *CARMEN SAITA*

- TEHNOREDACTARE şi concepţie grafică coperte şi interior revistă - **CHRISTINE BERNADETTE ROUSSEAU**

- FOTO COPERTA 1-ALEXANDRU OPREA

- CORECTURĂ: VASILE GHIŢESCU

Adresa redacţiei:Centrul Cultural

Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.

Blogul filialei Argeş a Ligii:

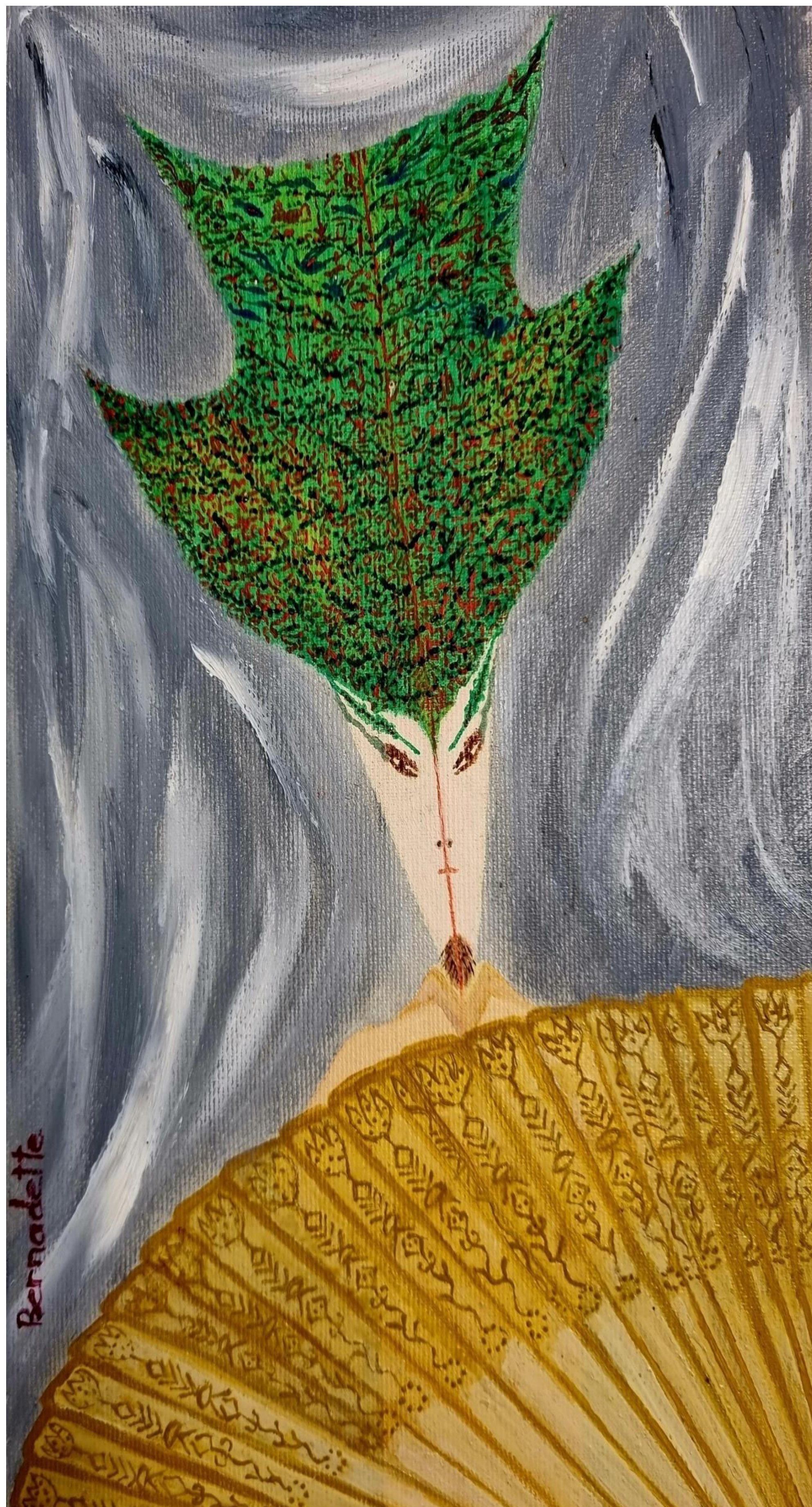
http\\ ligascriitorilordinarges.wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la Tipografia Panfilius Iaşi

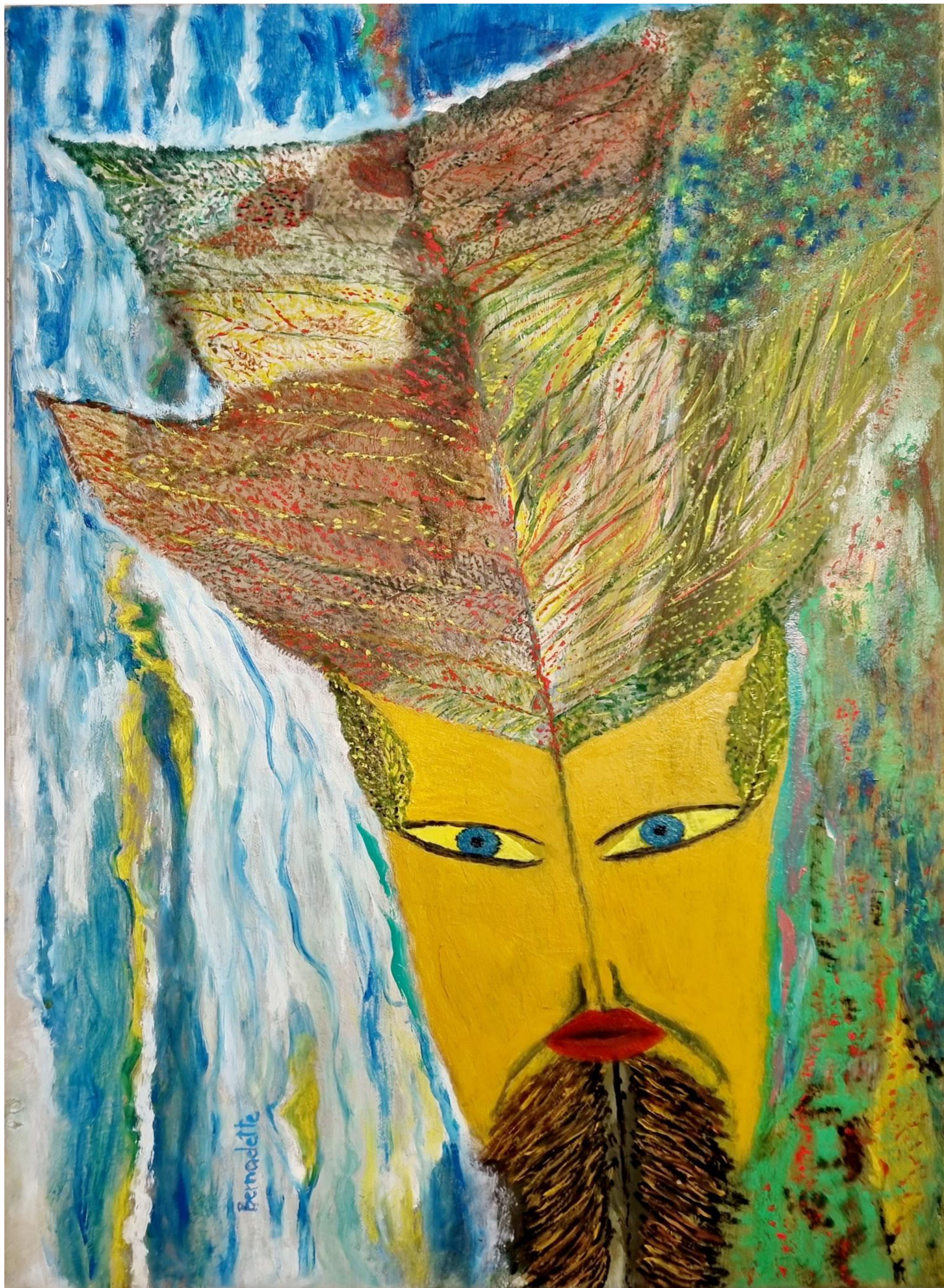
Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor, consacrat sau aflat la începutul carierei.

Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiţi:cris.onofre@yahoo.com

„ Mandarinul de primăvară”
Pictură în ulei de Christine Bernadette Rousseau

„Întotdeauna mi-am imaginat Paradisul ca fiind un fel de bibliotecă.”
Jorge Luis Borges

„MANDARINUL DE LUMINĂ”
Pictură în ulei de Christine Bernadette Rousseau